

poročevalec

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, 19. maj 2004

Letnik XII

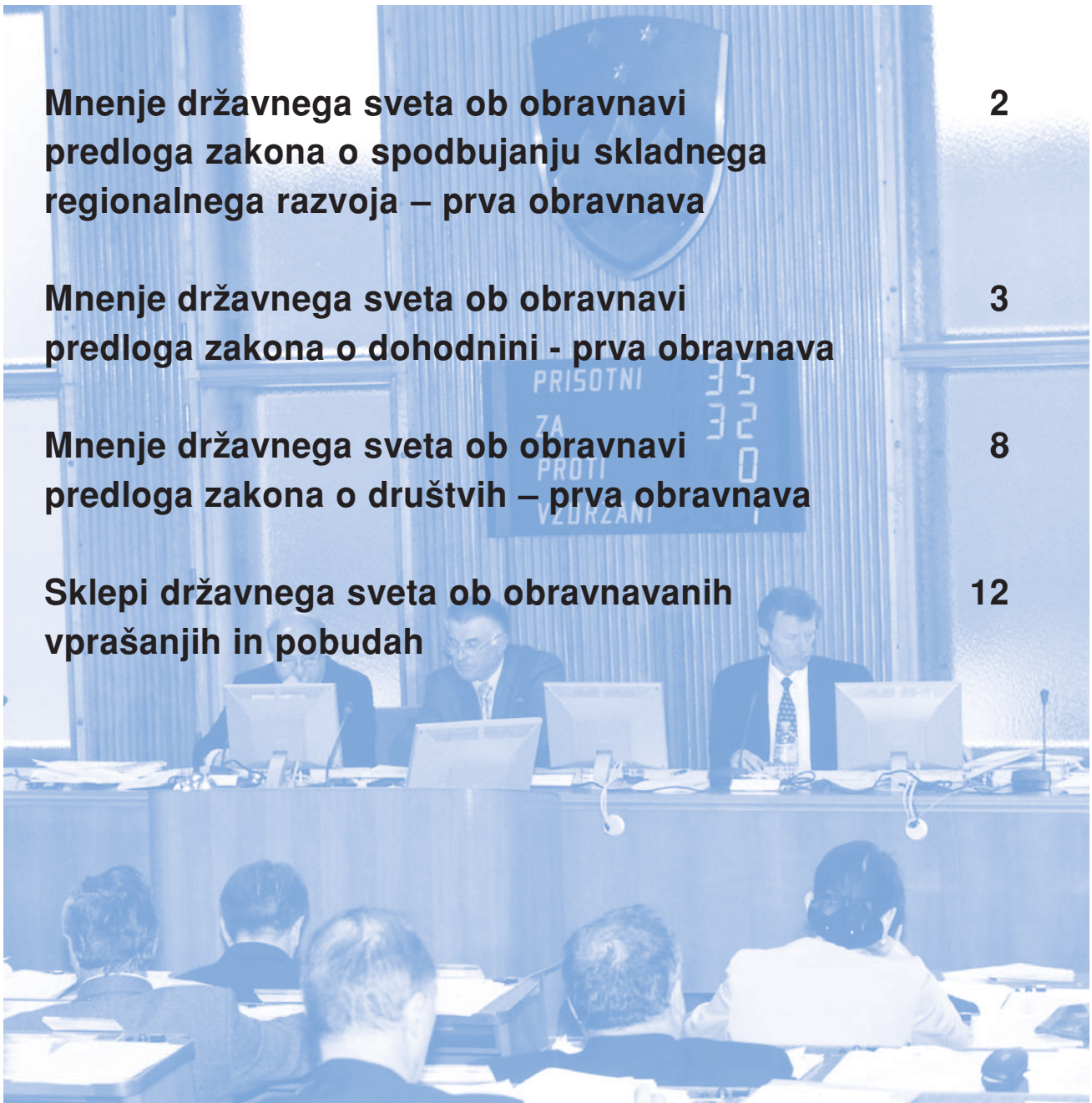
Št. 7

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja – prva obravnava 2

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o dohodnini - prva obravnava 3

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o društvih – prva obravnava 8

Sklepi državnega sveta ob obravnavanih vprašanjih in pobudah 12

Druga alineja 97. člena Ustave Republike Slovenije – državni svet daje državnemu zboru mnenja o vseh zadevah iz njegove pristojnosti

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja – prva obravnava EPA 1152

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. 3. 2004, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur.l. RS, št. 44/92) obravnaval predlog zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja (ZSRR-1) - prva obravnava, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije, in sprejel naslednje

MNENJE

k predlogu zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja (ZSRR-1) – prva obravnava

Državni svet Republike Slovenije podpira predlog zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja kot primerno podlago za nadaljnjo obravnavo.

Državni svet poudarja, da je čimprejšnji sprejem predmetnega zakona nujen, saj dosedanji sistem ni dal zadovoljivih rezultatov in so zato nujne ustrezne spremembe sistema, instrumentov in nosilcev regionalnega razvoja, da se pospeši sprejemanje in izvajanje ukrepov, ki so potrebni za zmanjševanje regionalnih razlik ter povečevanje konkurenčne sposobnosti gospodarstva.

Po mnenju državnega sveta je zelo pomembno, da je projekt spodbujanja skladnega regionalnega razvoja usklajen s projektom oblikovanja pokrajin, ker bo lahko bistveno drugačen koncept oblikovanja pokrajin zahteval preoblikovanje vzpostavljene strukture regionalnih razvojnih svetov in regionalnih razvojnih programov ter drugih strateških dokumentov. Kljub temu pa zakon z določitvijo razvojnih regij kot funkcionalno ozemeljskih enot za izvajanje regionalne politike ne sme prejudicirati oblikovanja pokrajin, ki bodo postale funkcionalne ozemeljske enote za izvajanje regionalne politike, oziroma ni sprejemljivo, da predlog zakona prejudicira ustanovitve pokrajin. Državni svet tudi meni, da večje spremembe predlagane teritorialne členitve razvojnih regij oziroma predlaganih mej razvojnih regij, ki so potrebne za vzpostavitev trdne strukture na regionalnem nivoju, ne bi bile primerne, saj bi lahko povzročile porušitev koncepta zakona in tudi časovni zamik njegovega sprejema.

Državni svet opozarja, da morajo vsi postopki v zvezi z reorganizacijo državne in lokalne uprave potekati sinhrono.

Državni svet je mnenja, da je vzpostavljanje pogojev za sodelovanje gospodarstva pri financiranju ključnih razvojnih projektov bistvenega pomena, saj lahko gospodarstvo kot eden izmed partnerjev v regionalnem razvoju pomembno pripomore k povečevanju učinkovitosti regionalne politike in s tem zmanjševanju regionalnih razlik.

Državni svet se strinja s cilji, ki se jih želi doseči s predlaganimi zakonskimi rešitvami v smeri podpore nadaljnjega razvoja regionalizma v Sloveniji, s krepitvijo regionalnih mehanizmov za spodbujanje razvoja. Podpira prizadevanja, da se vzpostavijo strukture, ki bodo zagotavljale razvoj regionalnih sistemov, s povezavo javnega in zasebnega sektorja. Prav tako se zdi nujno tesnejše

sodelovanje različnih javnih agencij, še posebej Javne agencije Republike Slovenije za regionalni razvoj in Pospeševalnega centra za malo gospodarstvo. Pri tem velja opozoriti na dejstvo, da dosedanji regionalni politiki ni uspelo v dovolj veliki meri pritegniti gospodarstva v pripravo in realizacijo regionalnih razvojnih programov. Partnerstvo med privatnim in javnim sektorjem, državo, regijami in občinami mora postati instrument, ki bo spodbujal regionalni razvoj, glede na dejstvo, da regionalni razvojni program vsebuje mnoga področja, kjer se srečujeta javni in privatni interes. Resno omejitev pri uspešni izvedbi regionalnega razvojnega programa pa bi lahko predstavljali kratkoročni interesi kapitala na odločitve o javnih zadevah.

Državni svet ugotavlja, da je nezadovoljivo stanje na področju regionalnega razvoja tudi posledica sedanjega sistema financiranja lokalnih skupnosti. Zaradi novih finančnih obremenitev imajo lokalne skupnosti vsako leto večje tekoče odhodke, ki rastejo bistveno hitreje in nesorazmerno z rastjo primerne porabe oziroma občinskih proračunskih sredstev. Posledično to pomeni zmanjševanje investicijske moči lokalnih skupnosti za financiranje regionalnih projektov, kar je nujna predpostavka za izvajanje regionalnih razvojnih programov. To povzroča slabitev absorpcijske sposobnosti lokalne samouprave kot partnerja v regionalnem razvoju, saj se sredstva, ki so sicer namenjena regionalnim projektom, preusmerjajo v lokalne projekte. Državni svet opozarja, da morajo lokalne skupnosti sedaj same 100% avansirati sredstva za pripravo in izvedbo razvojnih projektov, kar pa jim proračunska sredstva ne omogočajo in zato tudi ne morejo kandidirati za pridobitev razvojnih sredstev. Zato bi moral predlog zakona vsebovati take rešitve, da bi občine pridobile avans za pripravo in izvedbo razvojnih projektov. Državni svet tudi poudarja, da regionalne razvojne agencije delujejo v interesu lokalnih skupnosti, vendar je sofinanciranje njihovega delovanja za občine glede na njihove finančne sposobnosti nova finančna obveznost in velik strošek. Zato Državni svet poziva Vlado Republike Slovenije, da ob sprejemanju zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja pospeši aktivnosti v zvezi z iskanjem ustreznih rešitev na področju javnih financ in občinam zagotovi finančne vire ter jasno opredeli njihove pristojnosti, saj brez decentralizacije javnih financ ne bo pravih učinkov regionalnega razvoja.

Državni svet opozarja na premajhno koordinacijo resornih ministrstev pri vodenju politike razdeljevanja posrednih regionalnih spodbud, saj so finančna sredstva preveč razpršena po ministrstvih in zato premalo učinkovita za zmanjševanje regionalnih razlik. Tako razpršena sredstva ne omogočajo izvajanja ciljev sektorskih politik in niso dovolj občutljiva na regionalne razlike, saj posamezna ministrstva dodeljujejo finančne spodbude ne glede na stopnjo razvitosti posameznih območij v enakih deležih in po enakih kriterijih. Zato je potrebna bolj aktivna politika koordiniranja in usmerjanja ter nadzora nad posrednimi regionalnimi spodbudami oziroma aktivnostmi ministrstev. Ob tem državni svet še opozarja, da je sredstev neposrednih razvojnih spodbud v primerjavi s posrednimi spodbudami bistveno premalo, če hočemo narediti premik v smeri skladnega regionalnega razvoja.

Državni svet se zavzema za oblikovanje subregij, ki bi premoščale razlike v razvitosti med lokalnimi skupnostmi znotraj iste razvojne

regije. Te bi lahko uveljavljale pravice do razvojnih spodbud tudi v primeru, če so kazalci razvitosti za celotno regijo ugodni. V nasprotnem primeru bi prihajalo do povezovanj s kratkoročnimi nerazvojnimi cilji, katerih edini motiv bi bila uporaba razvojnih spodbud.

Veliko rezerv za hitrejši in skladnejši regionalni razvoj je po mnenju državnega sveta tudi na drugih področjih. Z bolj fleksibilno in stimulatивно davčno politiko bi lahko aktivirali bistveno več zasebnih sredstev in s tem zmanjšali pritiske na javna sredstva in hkrati pridobili zadosten obseg sredstev za financiranje razvojnih projektov. Državni svet tudi opozarja, da je treba voditi tako davčno politiko, da bo gospodarsko spodbujeno za vlaganja v lokalna okolja. Po mnenju državnega sveta bi morali lokalnim skupnostim na obmejnih območjih in območjih s posebnimi razvojnimi problemi zagotoviti primerne stimulacije, tudi v obliki različnih davčnih olajšav, prav tako pa tudi absolutno prednost pri dodeljevanju razvojnih spodbud ne glede v katero regijo sodijo, saj je v nacionalnem interesu krepitev obmejnih območij na vseh segmentih: gospodarskem, izobraževalnem, kulturnem.

Glede na to, da so po zakonu območja s posebnimi razvojnimi problemi prednostna območja dodeljevanja regionalnih razvojnih spodbud in je za posamezna območja (npr. za Kraško-notranjsko regijo) značilno nezavidljivo demografsko stanje, ekonomska šibkost z nizko dodano vrednostjo na zaposlenega, podhranjena infrastruktura in slabše razvita podpora podjetništvu, s tem pa nezainteresiranost gospodarstva za sodelovanje, ki je pogoj za črpanje sredstev, se zastavlja vprašanje učinkovitega koriščenja sredstev za nadaljnji razvoj takšnih območij. Državni svet opozarja tudi na nerešeno vprašanje človeških virov in nosilcev projektov, kar je eden od osnovnih pogojev za koriščenje sredstev. S primernim pristopom do tega vprašanja bi lahko zmanjšali razvojne zaostanke na manj razvitih območjih.

Državni svet podpira napore Vlade Republike Slovenije za skladen regionalni razvoj, vendar meni, da bi morala imeti transparenten pregled nad delovanjem, financiranjem in učinkovitostjo mrež javnih služb in institucij, katerih ustanoviteljica ali soustanoviteljica je. Zato predlaga, da se k predlogu zakona predloži spisek vseh mrež, ki so

jih na regionalnih nivojih organizirala posamezna ministrstva, in organigram njihove medsebojne povezanosti in delovanja glede na cilje, načela in organiziranost za spodbujanje skladnega regionalnega razvoja po tem predlogu zakona. Po mnenju državnega sveta vzdržujemo v Republiki Sloveniji preširok administrativni aparat javnih služb in institucij, ki med seboj ne deluje usklajeno in troši velika finančna sredstva brez konkretnih koristi.

Državnemu svetu se nadalje zastavlja vprašanje, kaj bodo vsebovale regijske finančne sheme, saj predlog zakona tega ne nakazuje, niti ne opredeljuje, daje le pristojnost ministru za regionalni razvoj, da predpiše posebne pogoje za izvajanje regijskih finančnih shem.

Državnemu svetu se zastavlja tudi vprašanje financiranja in učinkovitosti delovanja regionalnega razvojnega sveta in regionalnih razvojnih agencij. Polovico sredstev za opravljanje nalog sveta in regionalnih razvojnih agencij, ki so v javnem interesu, naj bi zagotavljal državni proračun kot neposredno regionalno spodbudo, vendar ostaja odprto vprašanje finančnih možnosti partnerjev na ravni razvojne regije za zagotovitev druge polovice finančnih sredstev, saj gre pri vključevanju zasebnih sredstev preko območnega razvojnega partnerstva za nove oblike sodelovanja, ki so se v tujini razvijale skozi daljše obdobje.

Državni svet meni, da morata tako Vlada Republike Slovenije kot Državni zbor Republike Slovenije ob sprejemanju državnega proračuna, predvsem pri potrjevanju finančnih načrtov posameznih ministrstev, upoštevati regionalne razvojne programe in prioritete, saj bo le zadosten obseg regionalnih spodbud omogočal njihovo realizacijo. Ko bodo regionalni razvojni interesi institucionalno zastopani v parlamentu in s tem del proračunskih razprav, bomo lahko govorili o participaciji teh interesov pri razdeljevanju javnih financ.

Državni svet tudi meni, da mora Vlada Republike Slovenije pri reorganizaciji državne uprave in reformi javnih financ slediti ciljem, ki so opredeljeni v predlogu zakona o spodbujanju skladnega regionalnega razvoja, ker v nasprotnem primeru zakona ne bo možno učinkovito izvajati.

Mnenje državnega sveta ob obravnavi predloga zakona o dohodnini - prva obravnava EPA 1088-III

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. 3. 2004, ob obravnavi predloga zakona o dohodnini (ZDoh-1) - prva obravnava, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije, sprejel

SKLEP

da na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur.l. RS, št. 44/92) da Državnemu zboru Republike Slovenije naslednje

MNENJE

k predlogu zakona o dohodnini (ZDoh-1) - prva obravnava

Državni svet Republike Slovenije se strinja z rešitvami v predlogu zakona v smeri pravičnejše prerazporeditve davčnih bremen in iskanju novih davčnih virov. Meni, da je dvig splošne olajšave za vse zavezance in s tem razbremenitev nižjih dohodkovnih kategorij

primerna rešitev. Prav tako podpira zagotovila Vlade Republike Slovenije, da se skupni delež obremenitev v okviru stroškov dela ne bo povečeval.

Državni svet tudi podpira prizadevanja Vlade RS, da je treba opredeliti jasna pravila določanja dohodka, da bi preprečili zlorabe prijav in določil dohodnine, vendar istočasno poudarja, da zakon o dohodnini tudi regulira določeno politiko na tako pomembnih področjih, kot so sociala, družina, spodbujanje kulturnega in znanstvenega ustvarjanja ter razvijanje neposrednega sponzorstva in donatorstva. Na teh področjih država preprosto ne more poenostaviti rešitev in izenačevati vseh vrst dohodkov. Državni svet opozarja, da se načelo enotne obravnave davčnih zavezancev v svetu rešuje na različne načine, nikjer pa se država ne odpoveduje vzvodom za uravnavanje, ki jih nudi davčna zakonodaja. Državni svet meni, da je treba zlorabe preprečevati z učinkovito kontrolo in davčno službo, ne podpira pa rešitev, ki negirajo dosedanje temeljne usmeritve na področju socialne in kulturne politike. Državni svet poudarja, da načela, da morajo biti

vsi dohodki enako obdavčeni, ne kaže jemati absolutno in da je davčna politika praviloma tudi instrument razvojne, kulturne ali zdravstvene politike (olajšave, različne stopnje obdavčenja ipd.).

Glede obdavčitve dohodka iz posebnih avtorskih pogodb iz 27. člena, ki ne izhajajo iz delovnega razmerja, državni svet meni, da opredelitev davčne osnove zanje po četrtem odstavku 30. člena ni sprejemljiva, ker bi se po tem predlogu zakona dohodek zmanjšal za normirane stroške samo v višini 10% dohodka. Taka rešitev postavlja ustvarjalce s področja kulture v nedopustno slabši položaj v primerjavi z večino drugih državljanov, ki prejemajo dohodke predvsem iz plač, pri čemer stroške njihovih delovnih mest nosijo delodajalci. Predlagatelj sicer v istem členu dopušča, da bi avtor lahko uveljavil dejanske večje stroške na podlagi izkazovanja z računi do določene višine npr. do 3 mio sit, kar pa predpostavlja vodenje poslovnih knjig, česar mnogi ustvarjalci s področja kulture niso vešč.

Državni svet predlaga, da se za davčno osnovo od dohodka iz avtorske pogodbe v 30. členu ohrani sedanji sistem, tako da se vsak posamezni bruto prejemek zmanjša za normirane stroške v višini 40% od prejemka. Vodenje poslovnih knjig naj bi bilo uvedeno le fakultativno, ker bi za večino avtorjev, ki bi bili prisiljeni za to dejavnost najeti računovodske servise, to predstavljalo previsok strošek.

Zaradi zmanjšanja odbitkov v predlogu zakona se zastavlja vprašanje ali ima Ministrstvo za finance izdelano analizo prihrankov uvedbe novega sistema za področje avtorskih pogodb v celoti in še posebej za dejansko upravičene avtorske pogodbe (kultura, znanost ...). Potrebna je ocena ali pozitivni učinki pri davčnem "izplenu" opravičujejo negativne učinke za zavezance na področju kulture in znanosti.

Glede davčne olajšave za samozaposlene v kulturi za 15%, v primeru, ko ne presegajo dohodkov letne dejavnosti v višini 3,9 mio sit po drugem odstavku 108. člena, državni svet meni, da pomeni davčno diskriminacijo tistega umetniškega dela, ki ga ustvarijo redno zaposleni posamezniki in za katere ustvarjalno delo največkrat pomeni dodatno jutranje ali večerno delo. Večje tveganje v statusu samozaposlenega ni opravičilo za posebno davčno olajšavo le za njih, saj bi to pomenilo neke vrste diskriminacijo glede na status ustvarjalca. Olajšave bi morali biti deležni vsi, torej tudi zaposleni umetniki v tistem delu avtorskih honorarjev, ki predstavljajo razliko med plačo in censusom, saj ravno tako vsi v enaki meri nosijo tudi stroške tega dela (zagotavljanje prostorov, materialov, orodij itd.).

Državni svet predlaga, da se enakopravno obravnava avtorsko delo umetnikov, ne glede na njihov status, oziroma da bodo posebnih olajšav pri plačilu dohodnine po 108. členu deležni vsi, ki ustvarjajo na področju kulture, ne le samozaposleni.

Državni svet meni, da se glede višine cenzusa v istem 108. členu poveča dohodkovni cenzus iz 3,9 na 5 mio sit zaradi njegove izenačitve s sistemom po zakonu o davku na dodano vrednost, ki postavlja to višino kot mejo za obračunavanje DDV.

Državni svet meni, da je treba zlorabe pri avtorskih pogodbah (v primerih, ko se sklepajo avtorske pogodbe za dela, ki niso dejansko avtorska po svoji naravi) preseči z uvedbo restriktivne politike, zlasti za delo javnih uslužbencev izven njihovih javnih zavodov, delavcev za njihovo delo zunaj družb, v katerih so zaposleni ipd. Tako naj bi avtorski honorarji izvirali predvsem iz dela, ki ima dejansko avtorski značaj v skladu z Zakonom o avtorskih in sorodnih pravicah in ki bo v primerih, ko gre za zaposlene, drugačno od dela na njihovih delovnih mestih.

Državni svet meni, da je nesprejemljiva rešitev predlagatelja, s katero predlaga višjo obdavčitev vseh prejemkov iz avtorskih pravic zaradi zlorab instituta avtorske pogodbe.

Državni svet se zavzema, da bi bilo po zgledu nekaterih drugih držav smiselno davčno olajšavo za vlaganja v kulturo (nakupi knjig, slik in drugih kulturnih dobrin) določiti kot posebno olajšavo in ne v sklopu splošne olajšave, ki se nanaša tudi na vlaganja v prostovoljno zdravstveno zavarovanje, zdravlila, zdravljenje, socialne namene ipd., saj v tej obliki olajšava nima učinka za kulturo.

Iz dohodnine bi bilo potrebno izvzeti subvencije, ki jih dodeljuje Ministrstvo za kulturo za kulturne projekte.

Državni svet tudi ugotavlja, da predlog zakona ne vsebuje dejanskih izračunov, ki bi argumentirali utemeljitev predlagatelja zakona, da je »med temeljnimi cilji predloga zakona v večji meri določiti obremenitev posameznikov glede na višino dohodka in osebne razmere in pri tem upoštevati socialno komponento ter pri tem slediti cilju globalne razbremenitve zavezancev, kar je realizirano s povečanjem splošne olajšave za vse zavezance in s tem razbremenitve posebej tistih zavezancev v nižjih dohodkovnih razredih, ki bodo razbremenjeni v celoti, in sicer do višine minimalnega dohodka, kot je določen v skladu z zakonom o socialni varnosti.«.

Državni svet meni, da v predlogu zakona določen način davčnih olajšav za vzdrževane otroke ni primeren in je naravnano proti družinski in prebivalstveni politiki v Sloveniji. Ministrstvo za finance je moralo slediti zahtevi odločbe Ustavnega sodišča, vendar je sistem olajšav uredilo tako, da bodo v prihodnje družine z več otroci plačevale več dohodnine kot doslej in prav tako tisti zavezanci z nižjimi dohodki na družinskega člana več, kot zavezanci z najvišjimi dohodki na družinskega člana. Zato državi svet predlaga, da se ohrani davčna olajšava za prvega otroka, ki znaša 13.8 % povprečne plače, olajšava za drugega otroka 15 % povprečne plače in olajšava za vsakega nadaljnjega otroka naj se poveča za 5 % povprečne plače.

Zastavlja se vprašanje, kakšno višino minimalnih življenjskih stroškov za odraslo osebo in za otroka je Ministrstvo za finance upoštevalo ob predlogu sprememb davčnih olajšav in ali so ti zneski usklajeni z ravnijo minimalnih življenjskih stroškov za odraslo osebo oziroma otroka, tako kot je to določeno v zakonu o socialnem varstvu. Ta določa, da osnovni znesek minimalnega dohodka znaša 45.524 tolarjev in se usklajuje enkrat letno, in sicer v mesecu januarju za indeks cen življenjskih potrebščin za obdobje zadnjih 12 mesecev pred mesecem uskladitve, uporablja pa se od prvega dne naslednjega meseca po uskladitvi. Minimalni življenjski stroški, ki se uporabljajo pri določanju upravičenosti do denarnih socialnih pomoči so namreč namenjeni kratkotrajnemu preživetju, zato vanjo niso vključeni vsi stroški za življenje v daljšem obdobju. Denarne socialne pomoči se dodeljujejo za določen čas, zato državni svet predlaga, da predlagatelj prouči, ali je ta osnova ustrezna.

Povsem nesprejemljiva je dosedanja določba, da se olajšave opredeljuje v absolutnih zneskih za eno leto vnaprej.

Olajšave za sponzorstvo in donatorstvo v predlogu zakona niso dovolj natančno opredeljene in tudi ne dovolj spodbudne. Državnemu svetu se zastavlja vprašanje, ali Vlada Republike Slovenije nima interesa razvijati nevladni sektor po vzoru držav EU, saj bo ta sektor za svoj razvoj vseskozi potreboval predvsem proračunska sredstva.

Državni svet meni, da je glede obdavčitve kapitala 10-letno davčno obdobje pri nepremičninah predolgo in bi bilo sedanje triletno ali neko vmesno obdobje bolj sprejemljivo. Pri vrednostnih papirjih je bilo govora o znižanju davčnega obdobja na 6 mesecev ali eno leto, v predlogu zakona pa je ostalo triletno obdobje, kar je vsekakor predolga doba.

Državnemu svetu se zdi neprimerno, da bi naložbo v vzajemne sklade obravnavali manj vredno kot druge naložbe v vrednostne papirje. Veliko vlagateljev, ki se je za tovrstno varčevanje že odločilo in se s

tem izpostavilo tveganju negotovih donosov, s svojim kapitalom pa posredno pripomoglo tudi k razvoju kapitalskega trga in celotnega gospodarskega sistema, bi bilo namreč ogoljufanih, če bi se davčna zakonodaja na tem področju spremenila tako, da bi vložke obdavčili ne glede na čas prodaje. Dosedanja ureditev je omogočala vlagateljem, da so lahko po treh letih prodali naložbo v vzajemnem skladu brez davčne obremenitve. Tovrstni ukrep je silil varčevalce k dolgoročnemu varčevanju, s čimer so bili doseženi pozitivni vplivi na celotno gospodarstvo. Vpliv bi bil še ugodnejši, če bi se davčno obdobje znižalo na eno leto. To bi na trgu kapitala ustvarilo potrebno likvidnost, saj bi se prihranki začeli seliti hitreje. Boljša likvidnost bi bila temelj za začetek razvoja primarnega borznega trga – se pravi za izdajo obveznic in delnic s strani podjetij. Državni svet ocenjuje, da bi tovrstni razvoj prinesel v proračun mnogo več davkov kot pa predlagana obdavčitev, saj sam predlagan koncept že na prvi pogled daje vtis nepoznavanja delovanja vzajemnih skladov. Če se osredotočimo na obvezniške vzajemne sklade, lahko ugotovimo, da njihov donos ni odvisen samo od obresti obveznic, ampak tudi od spremembe tečajev obveznic. Zato je nelogično razmišljati o isti obdavčitvi kot bi bila veljavna za banke, saj se vlagatelji za razliko od bančnih varčevalcev izpostavljajo tveganju spreminjanja obrestnih mer.

Za razvoj kapitalskega trga v Sloveniji kot tudi za obseg pobranih davkov bi bilo smiselno razmisliti samo o znižanju roka obdavčitve na eno leto. Državni svet tudi predlaga, da se opravi analiza, ki bi pokazala, koliko kapitala bo zaradi neugodne davčne politike odšlo v tujino, kjer davki na tem področju niso v takšno breme. Zavedati se je potrebno, da je varčevanje v vzajemnih skladih šele v začetnih povojih in da lahko v prihodnjih letih pričakujemo bistven porast.

V zvezi z bonitetami za osebne avtomobile bi bilo potrebno različno obravnavati davčne zavezance, ki vozila pretežno uporabljajo za službene in ne privatne namene. Proučiti bi bilo potrebno možnost, da se tudi po letu 2006 ohranijo olajšave zasebnikom, ki vlagajo v opredmetena osnovna sredstva, in sicer 30 % od zneska vlagan.

Državni svet meni, da mora država poiskati primerne načine za večjo rast in dejavnost manjših podjetij, ki so v neenakopravnem položaju z velikimi, ter opredeliti in nadzorovati dohodke, ki jih ustvarjajo posamezni subjekti, in enakomerno porazdeliti davčna bremena. Državni svet predlaga, da se glede na obseg sive ekonomije sistematično pristopi k ugotavljanju in registriranju vseh vrst ustvarjenih dohodkov ter z učinkovitim nadzorom poskrbi, da bodo tisti, ki ustvarjajo dohodke, tudi zavezani plačevanju dohodnine.

Državni svet meni, da rešitve v predlogu zakona v zvezi s kmetijstvom pomenijo bistvene ovire pri nadaljnjem prestrukturiranju kmetijstva in zagotavljanju zanimanja za kmetovanje, tako na področju obdavčitve medsosedske pomoči kot tudi dopolnilnih dejavnosti na kmetijah.

Državni svet glede obdavčitve dotacij, subvencij, donacij in denarnih pomoči za naravne in druge nesreče meni, da bo zanje uvedba novega sistema obdavčitve sprejemljiva šele po popolni prenovi sistema ugotavljanja katastrskega dohodka, poleg tega pa opozarja, da investicijske podpore niso obdavčljiv dohodek.

Državni svet meni, da sta v 102. členu predvidena zneska, ki se ne vštevata v davčno osnovo, v višini 5.000 sit oziroma 10.000 sit, za celo leto absolutno prenizka. Zastavlja se vprašanje, kakšna evidenca bo potem potrebna in ali bo sploh učinkovita.

133. člen predloga zakona določa, da podrobnejše predpise o izvajanju tega zakona lahko izda minister, pristojen za finance. Državni svet meni, da je to pooblastilo preohlapno, saj prepušča ministru, da predpise izda ali pa tudi ne, zato bi moral predlog zakona natančneje predvideti pooblastila ministra, pristojnega za finance.

Državni svet Republike Slovenije predlaga naslednje **konkretne pripombe**:

I. Kultura

V četrtem odstavku 30. člena, se v tretji vrsti besedilo "v višini 10% dohodka" nadomesti z besedilom "v višini 40% dohodka".

Državni svet predlaga, da se za davčno osnovo od dohodka iz avtorske pogodbe v 30. členu ohrani sedanj sistem in se v davčno osnovo od dohodka v tem primeru všteva vsak posamezni bruto prejemek, zmanjšan za normirane stroške v višini 40% od bruto prejema. Vodenje poslovnih knjig naj bi bilo uvedeno le fakultativno, ker bi za večino avtorjev, ki bi bili prisiljeni za to dejavnost najeti računovodske servise, to predstavljalo previsok strošek.

Besedilo drugega odstavka 108. člena se spremeni tako, da se glasi:

"Rezidentu, ki opravlja ustvarjalno dejavnost na področju kulture, se prizna dodatno zmanjšanje davčne osnove od dohodka iz samostojne dejavnosti oziroma iz odvisnega pogodbenega razmerja v višini 15% pod pogojem, da njegovi prihodki, ki so zakonsko določeni kot vir dohodnine, ne presegajo 5 milijonov tolarjev. Ustvarjalne poklice na področju kulture podrobneje določi podzakonski akt o izvajanju tega zakona."

Državni svet meni, da pomeni izvirno določilo predlagatelja davčno diskriminacijo tistega umetniškega dela, ki ga ustvarijo redno zaposleni posamezniki in za katere ustvarjalno delo največkrat pomeni dodatno jutranje ali večerno delo. Večje tveganje v statusu samozaposlenega ni opravičilo za posebno davčno olajšavo le za njih, saj bi to pomenilo neke vrste diskriminacijo glede na status ustvarjalca. Olajšave bi morali biti deležni vsi, torej tudi zaposleni umetniki v tistem delu avtorskih honorarjev, ki predstavljajo razliko med plačo in cenozusom, saj ravno tako vsi v enaki meri nosijo tudi stroške tega dela (zagotavljanje prostorov, materialov, orodij itd.).

II. Sociala

V 21. členu se v 3. točki, v šesti vrstici za besedo "oseb" doda vejico in vstavi naslednje besedilo »zakona o usmerjanju otrok s posebnimi potrebami, zakona o invalidskih organizacijah«.

Invalidske organizacije namreč izvajajo v različnih oblikah posebne socialne programe, namenjene tako odraslim osebam z motnjami v duševnem in telesnem razvoju (kar je v predlogu zajeto) kot tudi otrokom do 18. leta starosti in njihovim staršem. To so programi usposabljanja in izobraževanja, ki jih za te skupine v Sloveniji nihče drug ne izvaja in bi morali biti oproščeni plačila dohodnine. Del stroškov teh programov za odrasle osebe je regresiran, za otroke pa brezplačen.

V 21. členu, v 30. točki, v šesti vrstici, se za besedo »države;« črta podpičje in nadaljuje z besedilom: »oziroma enkratna solidarnostna pomoč, ki jo izplača delodajalec ob smrti delavca ali njegovega ožjega družinskega člana, ob nastopu težje invalidnosti delavca, ob hudi daljši bolezni ali ob elementarnih nesrečah po določenih splošne, panožne ali poklicne kolektivne pogodbe na državni ravni.«

Enkratne solidarnostne pomoči delavcu ob hudih socialnih in življenjskih stiskah, kot so smrt, invalidnost, hude daljše bolezni, elementarne nesreče, požari in drugo ni mogoče tretirati različno le na osnovi izplačevalca. Prejemnik takšne pomoči ni bolj ali manj prizadet samo zato, ker mu je pomoč izplačal iz svojih sredstev sindikat ali delodajalec. Različen tretma pomoči je v nasprotju z naravo in namenom takšne pomoči.

V 26. členu se v prvem odstavku 2. točke, v drugi vrstici črta besedi »solidarnostno pomoč«.

Solidarnostno pomoč se izplača delavcu v primerih smrti delavca ali njegovega ožjega družinskega člana, težje invalidnosti, hudi daljši bolezni ali ob elementarni nesreči in ima značaj enkratnega izplačila, ki je urejeno s kolektivno pogodbo na državni ravni. Neprimerno je takšno izplačilo, čeprav ga izplača delodajalec, šteti med dohodke iz delovnega razmerja, za katere je treba plačati dohodnino. To je tudi v nasprotju z določilom 30. točke 21. člena tega zakona (oprostitvev plačila dohodnine, kjer je enkratna solidarnostna pomoč za enake primere (smrt, elementarne in druge nesreče) izvzeta iz plačila dohodnine. Razlika je le ta, da jo neposredno izplača sindikat iz svojih sredstev.

V 53. členu se v prvem odstavku, v drugi vrstici za besedo »za« doda besedo »invalidske«.

Invalidske organizacije imajo namreč urejen svoj status in delovanje po zakonu o invalidskih organizacijah (tako kot imajo humanitarne organizacije urejen svoj status po zakonu o humanitarnih organizacijah).

V 101. členu se v drugi vrstici, druge alineje 2. točke, za besedo »ljubitelskih,« doda besedo »invalidskih«.

Zakon o invalidskih organizacijah namreč posebej ureja status, dejavnost, delovanje itd. invalidskih organizacij, delovanje humanitarnih organizacij je urejeno v zakonu o humanitarnih organizacijah.

V 101. členu se doda novo točko, ki glasi:
»7. prejemkov za občasno ali začasno nego ali za pomoč invalidom, ki jih fizičnim osebam izplačujejo invalidske organizacije.«

Predlagana olajšava je že desetletje veljavna v slovenski zakonodaji in predstavlja materialno stimulacijo, ki omogoča, da invalidi dobijo najnujnejšo oskrbo in nego v dnevnih aktivnostih (pomoč v sanitarijah, spremljanje invalida na poti z vso oskrbo in podobno). S tem ni mišljena stalna zaposlitev, ampak gre za občasne ali začasne pomoči, ki jih neizogibno potrebujejo skupine najhujše prizadetih invalidov. Ukinitve te olajšave bi skrčila razne socialne aktivnosti, ki so za kvaliteto življenja kljub visoki invalidnosti odločilnega pomena in omogočajo enakopravno udejstvovanje invalidov v vsakdanjem življenju.

V 110. členu se v sedmem odstavku, v sedmi vrstici za besedo "zavodu" doda besedilo "ali pa se jim zagotavlja storitev na daljavo oziroma kot pomoč na domu".

Kot vzdrževanega družinskega člana zavezanca je treba v zakonu opredeliti tudi starše oz. starejše osebe, za katere je dolžan skrbeti zavezanec, ki to storitev staršem zagotavlja kot storitev varovanja na daljavo oziroma kot pomoč na domu, ker zakon o socialnem varstvu opredeljuje ti dve obliki kot nove možnosti oskrbovanja starejših oseb, ki si same ne morejo plačati storitev nege in oskrbe.

V 110. členu se v četrtem odstavku, v drugi vrstici, beseda »otrok« nadomestiti z besedo »oseba«.

Zakon o družbenem varstvu duševno in telesno prizadetih oseb velja za osebe, starejše od 18 let. Za otroke do 18. leta starosti ta zakon ne ureja ničesar. Zakon o starševskem varstvu in družinskih prejemkih izrecno določa, da se za »otroka« smatrajo osebe do 18. leta. Tako formulacijo zagovarja tudi Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve v različnih drugih povezavah in jo argumentira z upoštevanjem različnih mednarodnih deklaracij in določb. S tako dopolnitvijo bi dosegli logično povezavo s 109. členom predloga zakona, ki v 2. točki prvega odstavka določa: »za vzdrževanega otroka, ki potrebuje

posebno nego in varstvo in ima pravico do dodatka za nego otroka v skladu z zakonom o starševskem varstvu in družinskih prejemkih«. Tako je ta določba uporabna za otroke do 18. leta starosti, določba v 110. členu pa bi bila kot nadaljevanje opredelitve za vzdrževane družinske člane, to je za osebe stare nad 18 let.

V 113. členu se v prvem odstavku, tretje točke, v drugi vrstici za besedo "za" doda beseda "invalidske".

III. Kmetijstvo

V 20. členu se za 5. točko doda nova 6. točka, ki se glasi:
»6. prejemki iz medsosedske pomoči pri opravljanju kmetijske in gozdarske dejavnosti v višini in pod pogoji, ki jih določi minister za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, v soglasju z ministrom za finance.«

V izračunu katastrskega dohodka je upoštevana optimalna izkoriščenost strojev, ki pa jo male kmetije, ki so pri nas v večini, na svojih površinah ne morejo doseči in imajo z mehanizacijo neprimerno večje stroške, kot pa so jim dejansko priznani z izračunom katastrskega dohodka. Z oprostivitvijo plačevanja davka iz prejemkov medsosedske pomoči, se le-ta spodbudi in z dodatnim delom drugim omogoči boljšo izkoriščenost strojev in tako pokrije večji del stroškov oz. približa v izračunu katastrskega dohodka priznanim stroškom. Po sedaj veljavni ureditvi v zvezi z medsosedsko pomočjo ne more priti do prihodka, ki ne bi bil že obdavčen po katastrskem dohodku. Gre za fizično zamenjavo (ki je seveda denarno ovrednotena) pri obdelovanju površin in ne za novo dejavnost. Prav tako pa pri izvajanju medsosedske pomoči ne more priti do ustvarjanja dobička (po časovni enoti), saj se izvaja po katalogu stroškov, ki temelji na optimalni izkoriščenosti strojev in ne vključuje dobička. Z oprostivitvijo plačevanja davka iz medsosedske pomoči se tudi omogoči izvajanje medsosedske pomoči v primeru bolezni, nezgod na kmetijah. Naš enotni sistem socialnega varstva namreč ne omogoča nadomestila (denarnega, fizičnega) v primeru izpada delovne sile na kmetiji. Tako je medsosedska pomoč edini način, ki se je do sedaj pokazal kot realno uresničljiv za ublažitev socialnih stisk.

S širšega družbenega vidika je medsosedska pomoč koristna, ker se kmetije lahko odpovedo nakupu določenih strojev in namesto njih najamejo storitve pri sosedih. Tako se zmanjša pritisk na investicijske subvencije za nakup strojev. Izkušnje v tujini in Sloveniji kažejo, da je omogočanje medsosedske pomoči ena od ekonomsko najbolj učinkovitih investicijskih »subvencij« v kmetijstvu. Vsak stroj manj na naših kmetijah, predvsem na manjših kmetijah, kjer se zaradi šibke ekonomske moči uporablja neustrezna mehanizacija nižjega cenovnega razreda, pomeni manjšo potencialno nevarnost nezgode. Žal je smrtnost med kmeti v Sloveniji zaradi nezgod pri delu mnogo večja kot v primerljivih državah (npr. 20-krat večja kot v Nemčiji in 7-krat večja kot v Avstriji, merjeno na milijon prebivalcev, pa tudi absolutno npr. v Sloveniji večja kot v Nemčiji pri 80 mio prebivalcev). Tudi Evropska komisija v (še ne uradno objavljenem) poročilu o stanju varnosti in zdravja pri delu v državah pristopnicah ugotavlja, da je glavni vzrok za izjemno slabo stanje v kmetijstvu neustrezna, zastarela in nevarna kmetijska mehanizacija. K rešitvi tega problema lahko pripomore tudi uvedba medsosedske pomoči tako, da številna dela (npr. v gozdu) opravljajo opremljeni in usposobljeni kmetje, ne pa vsak lastnik sam. Na pomen medsosedske pomoči navaja tudi zakon o kmetijstvu, ki v 78. členu navaja, s kakšnim namenom (učinkovitejša raba kmetijske in gozdarske mehanizacije, delovne sile in drugih proizvodnih zmogljivosti) se ustanavljajo strojni krožki ter daje pravno osnovo za sofinanciranje delovanja strojnih krožkov iz javnih sredstev. Zakon o kmetijstvu seveda v ničemer ne posega v vprašanje obdavčitve medsosedske pomoči.

Posledice izključitve medsosedske pomoči kot neobdavčljivega prejemka bodo naslednje:

-medsosedske pomoči v obliki, kot je bila v Sloveniji vzpostavljena po uveljavitvi sedanj veljavnega zakona o dohodnini, ne bo več. Tako kot jo je obstoječa ureditev omogočila, jo bo nadaljevanje uveljavljene (ali v izhodišču podobne) rešitve povsem onemogočila, saj alternative praktično ni.

-v državni proračun se z ukinitvijo oprostitve medsosedske pomoči ne bo nateklo praktično niti tolarja več.

V 58. členu se v 2. odstavku 1. točka spremeni tako, da se glasi: «1. pridelavo žit in drugih poljščin, vključno s pridelavo vrtnin,».

Predlog zakona o dohodnini v 58. členu pripisuje vse dohodke iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti osebi, ki ima pravico uporabljati kmetijsko in gozdno zemljišče. Kot osnovna kmetijska dejavnost se šteje kmetijska pridelava, ki je v celoti ali pretežno vezana na uporabo kmetijskih zemljišč, vodenih v zemljiškem katastru in katastru dejanske rabe kmetijskih zemljišč in med drugim vključuje tudi pridelavo žit in drugih poljščin, vključno s pridelavo vrtnin v njivskem kolobarju. Izraz »vrtnine v njivskem kolobarju« v predlogu zakona o dohodnini ni definiran, zato je diktacija kasneje lahko podlaga različnim interpretacijam istega zakona. Pidelava vrtnin je v celoti ali pretežno vezana na uporabo kmetijskih zemljišč, vodenih v zemljiškem katastru, zato naj se v celoti obravnava kot osnovna kmetijska dejavnost. S tem se odpravijo morebitne neenakosti posameznih zavezancev pred zakonom ter natančno razmeji pridelava vrtnin od pridelave drugih poljščin. Vrtnine se v Sloveniji prideluje tudi v njivskem kolobarju, kar pomeni, da lahko vrtnina sledi poljščini, krmni rastlini, industrijski poljščini ali vrtnini. Potrebno je definirati pridelavo vrtnin, ki bi bila predmet obdavčitve po dejanskem dohodku s posebnim pravilnikom, ki bo opredelil vrsto, vsebino in obseg pridelave vrtnin.

V 58. členu se v 2. odstavku 3. točka spremeni tako, da se glasi: »3. pridelavo grozdja in proizvodnjo vina iz lastnega pridelka,«, črta pa se besedilo "razen proizvodnje vina za prodajo".

V 58. členu se v 2. odstavku 5. točka spremeni tako, da se glasi: »5. pridelavo oljk in proizvodnjo oljčnega olja iz lastnega pridelka,«, črta pa se besedilo »razen proizvodnje oljčnega olja za prodajo,«.

Potrebno je definirati proizvodnjo oljčnega olja za prodajo, ki bi bila predmet obdavčitve po tem zakonu s posebnim pravilnikom, ki bo opredelil vrsto, vsebino in obseg proizvodnje oljčnega olja za prodajo.

V 58. členu se v 2. odstavku za 8. točko doda stavek, ki se glasi: »Minister za finance v soglasju z ministrom za kmetijstvo podrobneje določi vrsto, vsebino in obseg pridelave, ki spada v osnovno kmetijsko pridelavo po 1.,3. in 5. točki tega odstavka. «.

Pidelava vrtnin, pridelava grozdja in proizvodnja vina iz lastnega pridelka ter pridelava oljk in proizvodnja oljčnega olja iz lastnega pridelka je v celoti ali pretežno vezana na uporabo kmetijskih zemljišč, vodenih v zemljiškem katastru, zato naj se v celoti obravnava kot osnovna kmetijska dejavnost. Vrsto, vsebino in obseg proizvodnje, nad katerim bo pridelava vrtnin, pridelava grozdja in proizvodnja vina iz lastnega pridelka ter pridelava oljk in proizvodnja oljčnega olja iz lastnega pridelka obdavčena po dejanskem dohodku, je potrebno opredeliti s podzakonskim aktom.

V 58. členu se v 2. odstavku za 8. točko doda stavek, ki se glasi: »Kot osnovna kmetijska dejavnost se šteje tudi reja perutnine in drugih živali, ki ni vezana na doma pridelano krmo, čebelarstvo, ribolov ter gojenje rib in školjk, trsničarstvo, drevesničarstvo in gojenje gob.«.

Navedene dejavnosti so osnovne kmetijske dejavnosti, ne glede na to, da jim dohodka ni mogoče ugotavljati po katastrskem dohodku. Kot doslej naj imajo našete dejavnosti možnost ugotavljanja doseženega dohodka z vodenjem ustreznih evidenc v okviru osnovne kmetijske dejavnosti.

V 59. členu se v 1. odstavku črta beseda »tržni«, v 2. odstavku pa besede »zlasti plačila iz naslova ukrepov kmetijske politike«.

Potencialni dohodek so tudi neposredna plačila na površino in glavo, t. i. EKO 0 plačila, ki pa niso tržne narave, ravno nasprotno, namenjena so pokrivanju razlik v ceni zaradi padanja cen pridelkov na trgu. Zato je smiselna njihova vključitev v osnovni izračun davčne osnove.

Za 59. členom se doda novi 59.a člen, ki se glasi: »59.a člen (dohodki iz dopolnilne dejavnosti na kmetiji)

Drugi dohodki v zvezi z opravljanjem osnovne kmetijske dejavnosti po drugem odstavku prejšnjega člena so tudi dohodki iz dopolnilne dejavnosti na kmetiji po zakonu, ki ureja kmetijstvo.«.

Dopolnilne dejavnosti na kmetiji so pomemben element regionalne politike razvoja podeželja. Glede na relativno majhnost slovenskih kmetij je potrebno omogočiti kmetijam dodatne dohodke s spodbujanjem raznih oblik dopolnilnih dejavnosti, ki se opravljajo na kmetijah in omogočajo kmetijam boljše rabo njihovih proizvodnih zmogljivosti ter delovne sile družinskih članov. Ta namen je določen v 68. členu zakona o kmetijstvu. Kot doslej naj imajo dopolnilne dejavnosti na kmetiji možnost ugotavljanja doseženega dohodka z vodenjem ustreznih evidenc v okviru osnovne kmetijske dejavnosti. Ohranitev dosedanje višine normiranih stroškov za dopolnilne dejavnosti na kmetiji je nujna zaradi materialne zahtevnosti teh dejavnosti, saj mora nosilec dopolnilnih dejavnosti vložiti pomemben del objektov, kmetijske mehanizacije, naprav in lastnih surovin ter sredstev v izvajanje teh dejavnosti.

Za 60. členom se doda novi 60.a člen, ki se glasi:

»60.a člen (vodenje evidenc za ugotavljanje dejanskega dohodka)

(1) Zavezanci, ki opravljajo osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost, lahko za ugotavljanje davčne osnove vodijo evidence, ki so predpisane za ugotavljanje dejanskega dohodka.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka se za zavezance iz 1., 3. in 5. točke 2. odstavka 58. člena, ki presegajo s podzakonskimi akti predpisan prag obsega dejavnosti, do katerega bi še bili obdavčeni po potencialnem dohodku, za zavezance iz 9. točke istega odstavka ter za zavezance iz 59.a člena ugotavlja davčna osnova na podlagi vodenja evidenc, ki so predpisane za ugotavljanje dejanskega dohodka.

(3) Zavezanec iz 59.a člena, ki opravlja domačo in umetno obrt, čebelarstvo, turizem na kmetijah, opravljanje storitev drugim s kmetijsko mehanizacijo in izpolnjuje pogoje iz 3. in 4. odstavka 36. člena, lahko pri ugotavljanju davčne osnove naslednjega davčnega leta zahteva upoštevanje normiranih odhodkov v višini 60% ustvarjenih prihodkov.«

Katastrski dohodek ni dovolj natančen za ugotavljanje dejanskega dohodka. To v primerih večjega obsega kmetijske pridelave lahko predstavlja odstopanje, ki bo izkazovalo bistveno višjo davčno osnovo in posledično davčno obremenitev, kot je dejansko dosežen dohodek posamezne kmetije. Zato je potrebno zavezancem, ki bi to želeli, omogočiti ugotavljanje davčne osnove na podlagi evidenc, ki so predpisane za ugotavljanje dejanskega dohodka.

Določene kmetijske dejavnosti so že danes zavezane k ugotavljanju višine davčne osnove na podlagi vodenja evidenc in na ta način se ureja to področje tudi v tem predlogu. Podobno je z rešitvijo normiranih odhodkov, kjer se sedanja rešitev v zakonu o dohodnini prenaša v novi zakon o dohodnini.

V 63. členu se črta prvi odstavek.

V osnovi izravnalna plačila ne bi smela biti predmet obdavčitve, saj predstavljajo izravnavo za neugodne pridelovalne pogoje oziroma višje stroške ali znižanje dohodka zaradi sonaravnega načina kmetovanja. Vprašanje bo potrebno razrešiti ob sprejemu zakona o ugotavljanju višine katastrskega dohodka.

V 64. členu se v 1. odstavku številka »20%« nadomesti s »25%«.

V primerjavi z določbami prejšnjega zakona (26. člen), ki je omogočal znižanje davčne osnove v višini 25%, kar že takrat ni bilo veliko, je možnost znižanja davčne osnove za 20% investiranega zneska prenizka.

* * *

Državni svet Republike Slovenije meni, da je predlog zakona o dohodnini **primeren** za nadaljnjo obravnavo.

Mnenje državnega sveta ob obravnavi **predloga zakona o društvih** - prva obravnava EPA 1087

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17.3.2004, ob obravnavi predloga zakona o društvih (ZDru-1) - prva obravnava, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije, sprejel

SKLEP

da na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur.l. RS, št. 44/92) da Državnemu zboru Republike Slovenije naslednje

MNENJE

k predlogu zakona o društvih (ZDru-1) - prva obravnava

Državni svet Republike Slovenije opozarja na dejstvo, da gre pri društvih za pomemben del družbene iniciative. Glede na omejen finančni položaj večjega števila društev državni svet predlaga, da bi pristojni organi seznanili društva z kratkimi napotki za prilagoditev novemu zakonu. To sprejema na podlagi dejstva, da mnoge svetovalne organizacije že organizirajo seminarje o zakonu in bi tako društva lahko denar porabila za svoje dejavnosti.

Državni svet opozarja tudi na problematiko lastništva nepremičnin v družbeni lasti, ki so bila prenesena na društva v času po osamosvojitvi.

Prav tako opozarja na neuspešna dogovarjanja, ki jih imajo lokalne skupnosti glede navedenih nepremičnin. Državni svet tudi ugotavlja, da ta problematika sodi izven okvira tega zakona.

Državni svet Republike Slovenije posebej opozarja na nejasnost določb v zvezi s pridobitno dejavnostjo društev. Postavlja se vprašanje pogojev za ustanavljanje društev glede na določbe 30. do 35. člena predloga zakona, predvsem z vidika opravljanja javnega interesa v imenu države. Državni svet Republike Slovenije tudi opozarja na morebitno smiselnost določitve kritične mase društev, ki kandidirajo za status društva po 35. členu. Določbe 30. do 35. člena bi morale jasneje opredeliti pogoje za ureditev društev glede na njihovo področje dela, ki ga društvo opravlja glede na interes države. Društvo, ki pridobi status posebnega pomena, mora biti deležno tudi podpore finančnih sredstev. V skladu s predlogom zakona je potrebno konkretnje opredeliti delovanje zvez društev.

Državni svet posebej opozarja na jasnejšo razmejitev delovanja društev na eni strani in političnih strank na drugi strani, da bi onemogočili morebitne zlorabe statusa društev za interese političnih strank.

Državni svet predlog zakona **podpira**.

Prvi odstavek 86. člena poslovnika državnega sveta – državni svet sprejema sklepe iz svoje pristojnosti

Sklep državnega sveta ob obravnavi akta o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest v službi Državnega sveta Republike Slovenije

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. marca 2004, na podlagi 86. člena Poslovnika Državnega sveta Republike Slovenije sprejel naslednji

SKLEP

Državni svet Republike Slovenije sprejema akt o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest v službi Državnega sveta Republike Slovenije.

Na podlagi 21. člena, 26. člena, drugega odstavka 40. člena Zakona o javnih uslužbencih (Uradni list RS, št. 56/2002), 46. člena Zakona o državnem svetu (Uradni list RS, št. 44/92), 19. člena Poslovnika državnega sveta (Uradni list RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04), in Sklepa o organizaciji in delu službe Državnega sveta Republike Slovenije, št. 040-03/93-2/7 z dne 21. 1. 2004 državni svet na predlog sekretarja državnega sveta sprejema

AKT

o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest v službi Državnega sveta Republike Slovenije

I. SPLOŠNE DOLOČBE

1. člen

Akt o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest v službi Državnega sveta Republike Slovenije ureja:

notranjo organizacijo, s katero so določene notranje organizacijske enote službe, njihova delovna področja, način vodenja notranjih organizacijskih enot, naloge, pooblastila in odgovornost vodij notranjih organizacijskih enot, način sodelovanja z drugimi organi in institucijami v skladu z zakonom o državnem svetu.

sistemizacijo delovnih mest, s katero so določeni podatki posameznih delovnih mest ter število in vrsta uradniških in strokovno-tehničnih delovnih mest po organizacijskih enotah oz. izven njih in skupaj.

II. NOTRANJA ORGANIZACIJA

2. člen

Notranje organizacijske enote

Služba Državnega sveta Republike Slovenije opravlja svoje naloge v naslednjih notranjih organizacijskih enotah:

Sekretariat državnega sveta
Pravna služba državnega sveta
Pisarna predsednika državnega sveta
Finančno - računovodska služba

Izven notranjih organizacijskih enot službe državnega sveta je sistemizirano tudi delovno mesto v notranje revizijski službi.

Delovna področja notranjih organizacijskih enot:

Sekretariat državnega sveta v mejah svojega delovnega področja opravlja vse naloge, ki spadajo v pristojnost državnega sveta, zlasti pa strokovne, organizacijske in administrativno-tehnične naloge v zvezi s pripravo in izvedbo sej državnega sveta in njegovih delovnih teles. Sekretariat državnega sveta opravlja naslednje naloge:

- proučevanje gradiv za seje državnega sveta in njegovih delovnih teles,
- evidentiranje, proučevanje pobud članov državnega sveta in odgovorov na pobude, poročanje o realizaciji pobud in sklepov državnega sveta,
- oblikovanje strokovnih mnenj,
- svetovanje predsedniku državnega sveta, predsednikom delovnih teles državnega sveta in članom državnega sveta,
- priprava predlogov sklepov in sestava zapisnikov sej državnega sveta in sej delovnih teles državnega sveta,
- spremljanje sej državnega zbora in njegovih delovnih teles,
- sodelovanje s strokovnimi službami organov državne uprave in državnega zbora,
- sodelovanje z drugimi državnimi organi
- sodelovanje z organizacijami in združenji, zastopniki nosilcev socialnih, gospodarskih, poklicnih in lokalnih interesov,
- posvetovanje s strokovnimi institucijami glede strokovnih vprašanj iz pristojnosti državnega sveta,
- organiziranje sej interesnih skupin državnega sveta,
- sestava zapisnikov sej interesnih skupin državnega sveta,
- sodelovanje pri organizaciji posvetov z volilno bazo in organiziranje stikov,
- evidentiranje stikov članov državnega sveta z volilno bazo,
- pripravljalna in administrativno-tehnična dela za izvedbo sej državnega sveta in delovnih teles državnega sveta,
- priprava scenarijev za seje državnega sveta in delovna telesa državnega sveta,
- priprava osnutkov zapisnikov sej državnega sveta in delovnih teles državnega sveta,
- druge organizacijske in administrativno-tehnične naloge za sekretarja državnega sveta, sekretarje komisij državnega sveta in sekretarje interesnih skupin.

Pravna služba državnega sveta na podlagi pobud in predlogov, sprejetih v državnem svetu:

- pripravlja in proučuje posamezna pravna vprašanja ter pripravlja pravne strokovne podlage za predloge zakonov, ki jih državni svet lahko predlaga državnemu zboru v sprejem
- proučuje posamezna pravna vprašanja in pripravlja pravne strokovne podlage v zvezi z mnenji, ki jih državni svet daje državnemu zboru v zvezi z zadevami iz njegove pristojnosti,
- proučuje posamezna pravna vprašanja in pripravlja pravne strokovne podlage v zvezi s sklepi, ki jih državni svet sprejme v zvezi z zadevami iz svoje pristojnosti,

- pripravlja predloge zahtev državnemu zboru, da pred razglasitvijo zakona o njem še enkrat odloča,
- pripravlja zahteve za razpis referenduma iz drugega odstavka 90. člena ustave in za preiskavo o zadevah javnega pomena iz 93. člena ustave,
- proučuje pobude članov državnega sveta za začetek postopka pred ustavnim sodiščem,
- opravlja strokovne pravne naloge za sekretarja državnega sveta (delovnopravne in kadrovske zadeve, področje javnega naročanja in druge splošne pravne zadeve).

Pisarna predsednika državnega sveta za potrebe predsednika in podpredsednika državnega sveta opravlja naslednje naloge:

- strokovna pomoč pri pripravah na seje državnega sveta in njegovih delovnih teles, referentske naloge v zvezi z delovnim področjem predsednika državnega sveta,
- organizacijske in administrativno tehnične naloge za predsednika in podpredsednika državnega sveta,
- usklajevanje obiskov, razgovorov in naloge v zvezi s protokolom, opravljanje službenih voženj za predsednika in podpredsednika državnega sveta,
- zagotavljanje vzdrževanja službenega vozila in vodenje določenih evidenc,
- izvajanje strategije komuniciranja z javnostjo,
- strokovna pomoč pri sklicevanju novinarskih konferenc,
- priprava analiz, strokovnih gradiv in svetovanje s področja odnosov z javnostmi.

Finančno-računovodska služba državnega sveta vodi in organizira finančne in računovodske storitve za službo državnega sveta, oblikuje sistemske rešitve in druga najzahtevnejša gradiva v zvezi s pripravo in izvrševanjem proračuna ter opravlja finančno-računovodske naloge v zvezi z izplačili članom državnega sveta.

Notranje revizijska služba opravlja naloge, določene s pravilnikom o notranje revizijski službi..

4. člen

Način vodenja notranjih organizacijskih enot

Službo državnega sveta v skladu z zakonom o državnem svetu, poslovnikom državnega sveta in sklepom o organizaciji in delu službe Državnega sveta Republike Slovenije vodi sekretar državnega sveta. Sekretar državnega sveta je tudi vodja sekretariata državnega sveta. Notranje organizacijske enote vodijo vodje, v skladu z usmeritvami in nalogami, ki jih dodeli sekretar državnega sveta. Za svoje delo in delo notranje organizacijske enote, ki jo vodijo, so neposredno odgovorni sekretarju državnega sveta. Vodja notranje organizacijske enote opravlja svoje delo na uradniškem delovnem mestu.

5. člen

Naloge, pooblastila in odgovornosti vodij notranjih organizacijskih enot

Sekretar državnega sveta predstavlja službo državnega sveta in vodi njeno delo.

Sekretar državnega sveta oziroma vodja notranje organizacijske enote lahko pooblasti javnega uslužbenca za nadomeščanje in usklajevanje dela.

Sekretar državnega sveta zagotavlja javnost dela službe z dajanjem uradnih sporočil ter na druge načine, ki omogočajo javnosti, da se seznanijo z delom službe in reševanjem vprašanj z njenega delovnega področja.

Javni uslužbenec lahko daje podatke in informacije z delovnega področja državnega sveta samo v okviru svojih pooblastil in ob soglasju vodje notranje organizacijske enote oziroma sekretarja državnega sveta.

Vodje notranjih organizacijskih enot načrtujejo, organizirajo, usmerjajo in nadzorujejo opravljanje dela v notranjih organizacijskih enotah, po pooblastilu sekretarja državnega sveta odločajo o zadevah z delovnega področja posamezne notranje organizacijske enote, sodelujejo z drugimi vodji notranjih organizacijskih enot ter zastopajo organ državne uprave navzven.

6. člen

Kolegij sekretarja državnega sveta

Kolegij kot posvetovalno telo sekretarja državnega sveta praviloma obravnava načelna in druga pomembna vprašanja, ki so skupnega pomena za službo. Kolegij sklicuje sekretar državnega sveta. V kolegiju sodelujejo javni uslužbenci in po potrebi drugi uslužbenci, ki jih določi sekretar državnega sveta.

O sklepih kolegija se vodi zapisnik.

7. člen

Način sodelovanja z drugimi organi in institucijami

Projektne skupine

Za izvedbo zahtevnejših nalog, ki po svoji naravi zahtevajo sodelovanje javnih uslužbencev različnih notranjih organizacijskih enot, se lahko oblikujejo projektne skupine ali druge oblike sodelovanja, kadar se ne ustanovi projektna enota in če ni mogoče v okviru rednega dela javnih uslužbencev zagotoviti izvedbe navedenih nalog.

Projektna skupina se lahko oblikuje tudi, kadar je pri nalogi potrebno sodelovanje zunanjih sodelavcev.

Projektno skupino določi sekretar državnega sveta.

III. SISTEMIZACIJA DELOVNIH MEST

8. člen

V sistemizaciji delovnih mest, ki je sestavni del tega akta, je pri posameznih delovnih mestih navedena stopnja naziva in naziv, opis nalog, pogoji za opravljanje dela glede izobrazbe in smeri, delovnih izkušenj in drugi pogoji za zasedbo delovnih mest, funkcionalna in specialna znanja oz. posebne sposobnosti, oznaka skupine, v katero spada delovno mesto glede na oceno tveganja skladno z zakonom, ki ureja varstvo in zdravje pri delu, pooblastilo za dostop do tajnih podatkov, tarifni razred, plačno skupino in podskupino ter plačni razred delovnega mesta oziroma naziva.

Po notranjih organizacijskih enotah je določeno število in vrsta uradniških in strokovno-tehničnih delovnih mestih in na koncu sistemizacije skupno število navedenih delovnih mest.

9. člen

Sistemizacija je v skladu s kadrovskim načrtom, tako da število sistemiziranih delovnih mest ni višje od števila delovnih mest, dovoljenih v kadrovskem načrtu. Število sistemiziranih delovnih mest po posameznih segmentih (kariernih oziroma tarifnih razredih) lahko odstopa od kadrovskega načrta tako:

- da se sistemizira večje število pripravnikov,
- da se sistemizira do 5 odstotkov več uradnikov v posameznem kariernem razredu, zaokroženo navzgor,
- da se sistemizira do 5 odstotkov več strokovno-tehničnih uslužbencev v posameznem tarifnem razredu, zaokroženo navzgor.

10. člen

Dodatek za mentorstvo v višini 30% urne postavke vrednosti osnovne plače pripada delavcu, ki je s programom določen za mentorja pripravniku, in sicer za vsako z normativom določeno mentorsko uro.

11. člen

Dodatek za strokovni ali znanstveni naziv pripada delavcu s specializacijo po dveletnem programu, z magisterijem in doktoratom znanosti, ki ni pogoj za zasedbo delovnega mesta, na katerega je javni uslužbenec razporejen, v višini:
0,20 količnika za specializacijo,
0,30 količnika za magisterij,
0,50 količnika za doktorat znanosti.

12. člen

Za delovna mesta oziroma nazive, za katere se ne zahteva univerzitetna izobrazba ali visoka strokovna izobrazba s specializacijo oziroma magisterijem, se predpisane delovne izkušnje skrajšajo za tretjino v primeru, da naloge na tem delovnem mestu opravlja javni uslužbenec, ki ima univerzitetno izobrazbo ali visoko strokovno izobrazbo s specializacijo oziroma magisterijem. Predpisane delovne izkušnje za nazive VIII. stopnje se pod istimi pogoji skrajšajo na 8 mesecev.

Za delovna mesta oziroma nazive, za katera se ne zahteva magisterij ali doktorat, zahteva pa se univerzitetna izobrazba ali visoka strokovna izobrazba s specializacijo oziroma magisterijem, se predpisane delovne izkušnje skrajšajo za tretjino v primeru, da naloge na tem delovnem mestu opravlja javni uslužbenec, ki ima magisterij ali doktorat.

13. člen

Delovna mesta, na katerih se opravlja delo s krajšim delovnim časom od polnega delovnega časa

V službi državnega sveta se lahko delovno mesto svetovalca državnega sveta za notranjo revizijo opravlja kot delovno mesto s krajšim delovnim časom od polnega delovnega časa.

14. člen

Dela in naloge, ki niso primerna za nekatere kategorije delavcev

V službi državnega sveta ni delovnih mest, ki jih v skladu z obstoječimi delovno pravnimi predpisi ženske in mladina ne bi smeli opravljati.

Invalidi lahko opravljajo tista dela, ki so jih glede na svojo delovno zmoglost sposobni opravljati, v skladu s opisom del in nalog delovnega mesta kot izhaja iz sistemizacije delovnih mest, ki je Priloga 1 k aktu.

15. člen

Poskusno delo in predhodni preizkus usposobljenosti

Pred sklenitvijo delovnega razmerja se za strokovno-tehnična delovna mesta lahko opravi predhodni preizkus usposobljenosti.

Sekretar državnega sveta lahko odloči, da se delovno razmerje sklene pod pogojem, da javni uslužbenec uspešno opravi poskusno delo, razen v primeru, ko je javni uslužbenec predhodno že opravil preizkus usposobljenosti. Poskusno delo lahko traja največ šest mesecev.

16. člen

Odpovedni rok

Odpovedni rok za uradnike v VII. tarifnem razredu je štiri mesece, za strokovno-tehnične javne uslužbence v VII. tarifnem razredu tri mesece, za ostale javne uslužbence pa dva meseca.

IV. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

17. člen

Do začetka uporabe zakona o sistemu plač v javnem sektorju se pri posameznih delovnih mestih v sistemizaciji namesto plačne skupine, podskupine in plačnega razreda delovnega mesta oziroma naziva navede količnik za določitev osnovne plače za delovno mesto oziroma nazive, v katerih se opravlja delo na delovnem mestu in dodatke k osnovni plači.

18. člen

Akt o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest začne veljati naslednji dan po sprejemu.

19. člen

Akti o razporeditvi javnih uslužbencev na delovna mesta v skladu s tem aktom začnejo učinkovati naslednji dan po izdaji.

20. člen

Z dnem uveljavitve tega akta preneha veljati Sklep o pravilniku o notranji organizaciji in sistemizaciji delovnih mest v službi državnega sveta Republike Slovenije, št. 040-03/93-2/1 z dne 7. 4. 1993 z vsemi spremembami.

Prvi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa imajo pravico zahtevati od državnih organov pojasnila in podatke v zvezi z zadevami, ki jih obravnavajo

Sklep državnega sveta ob obravnavi **pobude** Komisije državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj **v zvezi z nacionalnim programom razvoja in vzdrževanja državnih cest, izgradnjo dodatnih cestninskih postaj in sistemom pobiranja cestnin na slovenskih avtocestah**

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. 3. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št.44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval pobudo **Komisije državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj** v zvezi z nacionalnim programom razvoja in vzdrževanja državnih cest, izgradnjo dodatnih cestninskih postaj in sistemom pobiranja cestnin na slovenskih avtocestah ter na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur.l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira pobudo Komisije državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj in predlaga Ministrstvu za promet, da pobudo prouči in nanjo odgovori.

Ministrstvo za promet naj čimprej predloži nacionalni program razvoja in vzdrževanja državnih cest, ki predstavlja osnovo za celovito načrtovanje in izvajanje cestno prometnih povezav v Sloveniji, s poudarkom na zagotovitvi vzporednih državnih (regionalnih) cestnih povezav na območjih, kjer nimajo možnosti uporabe brezplačnih cest.

Do sprejetja nacionalnega programa razvoja in vzdrževanja državnih cest naj se ustavijo vse aktivnosti v zvezi z izgradnjo cestninskih postaj, ki jih določa Letni plan razvoja in vzdrževanja avtocest za leto 2003 (Ivančna Gorica, Vodice in Vogrsko).

Ministrstvo za promet naj pospeši aktivnosti v zvezi z izvedbo zaprtega cestninskega sistema, ki je pravičen za vse uporabnike avtocest, saj plačajo cestnino za razdaljo, ki jo dejansko prevozijo in so s tem enako obremenjeni.

Obrazložitev:

Državni svet poudarja, da se ob gradnji avtocest pozablja na druge državne ceste (glavne in regionalne), ki so z vidika hitrejšega gospodarskega razvoja še posebej pomembna za območja, odmaknjena od osrednjega avtocestnega križa.

V skladu s 84. členom zakona o javnih cestah (Ur. l. RS, št. 29/97, 18/02, 50/02 –Odl. US, 110/02-ZGO-1 in 126/03-ZDARS-A) bi moralo ministrstvo, pristojno za promet, najkasneje v enem letu po uveljavitvi tega zakona oziroma najkasneje do 7. 6. 1998 pripraviti predlog nacionalnega programa razvoja in vzdrževanja državnih cest, vendar tega dokumenta še ni. V Odloku o letnem planu razvoja in vzdrževanja avtocest za leto 2003 (Ur. l. RS, št. 5/03) je določena izgradnja dodatnih cestninskih postaj Vogrsko, Ivančna Gorica in Vodice, čemur pa občine in prebivalci ostro nasprotujejo. Ker gre za izjemno pomembno in občutljivo vprašanje, predlagamo, da se do sprejetja nacionalnega programa razvoja in vzdrževanja državnih cest, izgradnja predvidenih cestninskih postaj odloži.

Državni svet poudarja, da ima vsaka cestninska postaja specifičen položaj, zato je treba posamezne zahteve po zaustavitvi vseh aktivnosti v zvezi z izgradnjo dodatnih cestninskih postaj skrbno proučiti in za vsako posebej poiskati ustrezne rešitve.

S predvideno izgradnjo dodatne cestninske postaje **Ivančna Gorica** prebivalci ne bodo imeli možnosti uporabe vzporedne regionalne ceste brez plačevanja cestnine. V Uredbi o lokacijskem načrtu za odsek avtomobilske ceste Višnja Gora – Bič, ki jo je sprejela Vlada Republike Slovenije 20. junija 1996, objavljeni v Uradnem listu, št. 35/96 z dne 5.7.1996, ni predvidene gradnje cestninske postaje na priključku Ivančna Gorica. Izvedba priključka v Ivančni Gorici je opredeljena v 7. členu Uredbe, ki ne navaja nobenega cestninjenja na tem priključku. Gradnja cestninske postaje pa je opredeljena v 9. členu Uredbe, in sicer se predvideva gradnja čelne cestninske postaje v Podpetku – cestninska postaja Dob. Tak koncept, da je na dolenski avtocesti samo čelna cestninska postaja v Podpetku – cestninska postaja Dob, na mejnem področju med občino Ivančna Gorica in občino Trebnje, je opredeljena tudi v »Odloku o spremembah in dopolnitvah dolgoročnega plana občine Grosuplje za obdobje 1986 – 2000, dopolnjenega 1989 in 1993 in družbenega plana občine Grosuplje za obdobje 1986 – 1990, dopolnjenega 1989 in 1993 (Uradni list RS, št. 17/94), ki sedaj velja za občino Ivančna Gorica. Pred sprejemom je odlok obravnavala Vlada Republike Slovenije in ga potrdila s sklepom o usklajenosti z republiškiimi obveznimi izhodišči.

Že v letu 1984 je bilo dogovorjeno med Skupščino občine Grosuplje in Republiško skupnostjo za ceste (RSC), da cestninskih postaj ne bo ob vstopih in avtocesto, temveč bodo na sami cesti v precejšnji medsebojni oddaljenosti. Prva cestninska postaja je predvidena šele na mejnem področju med Občino Ivančna Gorica in Občino Trebnje. Tako bo uporaba avtoceste na območju Občine Grosuplje, sedaj tudi Občina Ivančna Gorica, brezplačna. Zato Republiška skupnost za ceste ne bo rekonstruirala (modernizirala) regionalne ceste II/331 – Grosuplje – Višnja Gora – Radohova vas – Trebnje. Posledično, glede na dogovor, je bila uporabljena obstoječa magistralna cesta M-1 (cesta bratstva in enotnosti) za potrebe avtoceste. Uporaba avtoceste od Ljubljane do prve čelne cestninske postaje med občinama Ivančna Gorica in Trebnje bo brezplačna. S potrjenim dogovorom je bila dana možnost občanom Občine Grosuplje in sedaj Občine Ivančna Gorica prosta uporaba avtoceste, saj jim je bila odvzeta brezplačna uporaba magistralne ceste – druga vzporedna povezava pa ne obstaja oziroma v ničemer ne ustreza sedanjim potrebam in predpisom in je zato neustrezna za promet z motornimi vozili.

S predvideno postavitvijo cestninske postaje in brez ustrezne cestne povezave do upravnega središča v Grosupljem (Upravna enota, Okrajno sodišče, Zemljiška knjiga, Geodetska uprava, Davčni urad, Policijska postaja, notar, Zavod za zaposlovanje, Center za socialno delo, Sodnik za prekrške itd.) so bili Občina Ivančna Gorica in njeni

občani, ki so se znašli v neenakopravnem položaju v primerjavi z ostalimi državljani, izigrani. Komaj dobro leto po otvoritvi avtocestnega odseka Višnja Gora – Bič je Državni zbor Republike Slovenije s spremembo zakonodaje in preko letnega programa vzdrževanja uničil vsa dolgoletna dogovarjanja. Občina ne bi nikoli pristala na takšne rešitve poteka trase (tudi preko pokopališč), če ne bi bil dogovorjen točno tak način uporabe avtoceste, kakor je v uporabi sedaj.

* * *

Krajevna skupnost Vodice ter nekdanja Občina Ljubljana Šiška sta pred več kot 20 leti izborili pravico prebivalcem sedanje Občine Vodice, da cestninska postaja ni bila postavljena v **Vodicah**. Zato je bila cestninska postaja prestavljena na zdajšnjo lokacijo Torovo. S tem je bilo občanom in občankam omogočeno, da so bili povezani z upravnim središčem (tedanjo Občino Ljubljana Šiška, sedanjo Upravno enoto Ljubljana, Izpostavo Šiška) brez plačevanja cestnine.

Ministrstvo za promet je naročilo študije, ki obravnavajo zgolj finančni vidik izgradnje petih novih cestninskih postaj (Vodice, Ivančna Gorica, Vogrsko, Krtina in Lukovica). Rezultati kažejo, da bi bili stroški izgradnje in obratovanja cestninskih postaj manjši od pobrane cestnine. Medtem pa študije, ki bi preučevale, kakšne posledice bo imela izgradnja cestninske postaje v Vodicah na okolje in varnost udeležencev v prometu (tudi pešcev in kolesarjev), ter študije o pričakovanem povečanju prometa na vzporedno regionalno cesto ter lokalne ceste zaradi izogibanja predvidene cestninske postaje niso bile izdelane oziroma niso bile nikoli predstavljene. Škoda, ki bo nastala na vzporednih cestah zaradi preobremenitve, nikoli ni bila ovrednotena, kaj šele da bi država lokalni skupnosti zagotovila kakršnokoli nadomestilo iz tega naslova.

Izgradnja novih cestninskih postaj, med njimi tudi predvidene postaje Vodice, ne pomeni doseganja cilja k postavljanju enotnejšega in pravičnejšega sistema cestninjenja za vse uporabnike avtocest. Njihova izgradnja nasprotno pomeni povečanje števila prebivalcev Republike Slovenije, ki so v neenakopravnem položaju, ker so prisiljeni v plačevanje cestnin. Postavitev cestninske postaje predstavlja novo finančno obremenitev za občanke in občane Vodic, saj se velik del populacije (dijaki, študenti, delavci, uslužbenci) vsakodnevno vozi v šolo in na delo v Ljubljano.

Odsek regionalne ceste Vodice - Šmartno je v stanju, ki ne omogoča povečanja prometa, saj ima navedeni odsek v večjem delu neustrezno

asfaltno prevleko, širina ceste je neustrezna, skozi naselje Skaručna ni urejenega hodnika za pešce in varnih površin za kolesarje, urejena niso postajališča za avtobusni promet, niti ni urejenih prehodov za pešce. Glede na pričakovano povečanje prometa po vzporedni regionalni cesti se bo varnost vseh udeležencev v prometu drastično poslabšala, medtem ko je že zdajšnja varnost teh udeležencev na skrb vzbujajoči ravni.

* * *

Z izgradnjo cestninske postaje **Vogrsko** se bo promet ponovno preusmeril na regionalno cesto (Ajdoščina – Nova Gorica). Kot avtocesta je označen le odsek Selo – Šempeter, medtem ko je pretežni del ceste skozi Vipavsko dolino hitra cesta, ki pa ima cestninske postaje in oznake za avtocesto (Brda), kar pa se lahko razume kot dvojna kategorizacija le zaradi pobiranja cestnine. Zaradi cestnin bodo prebivalci doline načrti ponovno uporabljati staro cesto, s tem pa bodo vsi nameni in začetki o razbremenitvi izničeni.

* * *

Državni svet ugotavlja, da sedanji sistem pobiranja cestnin na slovenskih avtocestah ni sprejemljiv, saj državljani na območjih, kjer ni ustreznih regionalnih cest, nimajo možnosti uporabe brezplačnih cest, s tem pa so ta območja in ljudje postavljeni v neenakopraven položaj z drugimi območji, kjer imajo možnost izbire med plačevanjem cestnine in uporabo brezplačne regionalne ceste.

Državni svet tudi ugotavlja, da je sedanji sistem pobiranja cestnin neustrezen, ker je nepravičen, saj vzpostavlja neenakopravne pogoje uporabe državnih cest za posamezna območja, razen tega ne daje takšnih finančnih rezultatov, kot bi jih lahko, če bi se cestnina pobirala na vseh odsekih avtocest in sorazmerno glede na dolžino odsekov.

Državni svet poudarja, da je potrebna čimprejšnja vzpostavitev cestninjenja na vseh avtocestnih odsekih, istočasno pa je potrebno zagotoviti vzporedne regionalne (brezplačne) povezave na območjih, kjer jih še ni.

Državni svet poziva Ministrstvo za promet, da pospeši aktivnosti v zvezi z izvedbo zaprtega cestninskega sistema, ki je pravičen za vse uporabnike avtocest, saj plačajo cestnino za razdaljo, ki jo dejansko prevozijo in so s tem enako obremenjeni.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Jožeta Ilca glede nadzora visokih plač v javnem sektorju

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. 3. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja **državnega svetnika Jožeta Ilca** glede nadzora visokih plač v javnem sektorju ter na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur.l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca in predlaga Ministrstvu za notranje zadeve, da vprašanja preuči in nanje odgovori.

Vprašanja državnega svetnika Jožeta Ilca se glasijo:

1. Kakšen je sploh nadzor nad plačami v javnem sektorju in kakšni ukrepi se izvajajo?
2. Kako je mogoče, da ima direktor regionalnega Zavoda za zdravstveno varstvo še enkrat večjo plačo kot direktor največje zdravstvene ustanove v Sloveniji UKC Ljubljana?
3. Kako je mogoče, da je plača rektorja univerze po višini le 42 % plače, ki jo prejema direktor Centra za permanentno izobraževanje?
4. Na kakšni osnovi je najvišja plača v RTV Sloveniji preko 2.000.000,00 sit bruto, če je ta zavod stalno v izgubi?
5. Po kakšnih merilih najvišje dohodke prejemajo ravno v ZD in drugih zdravstvenih organizacijah, če stalno primanjkuje denarja za zdravstvo in je ZZS stalno v deficitu?

Obrazložitev:

Časnik "NeDelo" je v svoji izdaji dne 29.2.2004, št.9, objavil najvišje plače vodilnih v javnem sektorju za december 2003. Navedeni so bruto zneski v tolarjih. Plače znašajo od 1,003.120,00 sit do 3,194.134,00 sit. Zanimivo je, da so plače v najpomembnejših ustanovah kot npr. Univerza v Ljubljani ali UKC Ljubljana nižje od ostalih manjših regionalnih ustreznih zavodov. Kje so tukaj merila in osnova za taka izplačila? Javni sektor porablja vendar proračunski denar, za katerega morajo veljati vnaprej določena merila. Dejavnosti, ki poslujejo z izgubo pa nikakor niso upravičene do visokih plač, saj je to samo ustvarjanje izgube. Nesprejemljivo je, da znašata plači predsednika Vlade RS in predsednika RS približno 1,400.000,00 sit

bruto, predstojniki raznih zavodov, ki so ravno tako proračunske institucije pa dobijo še enkrat več.

Tako stanje kaže bolj na nered kot na sistemsko ureditev plač v javnem sektorju.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za notranje zadeve, da vprašanja preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št.44/93, 14/99 in 2/04) nanje odgovori v roku 30 dni.

Sklep državnega sveta ob obravnavi **pobude** državnega svetnika Cvetka Zupančiča za spremembo kriterijev za vračilo trošarine za mineralno olje, ki ga za pogon kmetijske in gozdarske mehanizacije porabi fizična oseba

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. 3. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) ob obravnavi pobude **državnega svetnika Cvetka Zupančiča** za spremembo kriterijev za vračilo trošarine za mineralno olje, ki ga za pogon kmetijske in gozdarske mehanizacije porabi fizična oseba, sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije poziva Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, da prouči pobudo za spremembo kriterijev za vračilo trošarine za mineralno olje, ki ga za pogon kmetijske in gozdarske mehanizacije porabi fizična oseba.

Obrazložitev:

V obrazcih zahtevkov za vračilo trošarine mineralnega olja za pogon kmetijske in gozdarske mehanizacije so kmetijske površine razdeljene po skupinah (v ha):

- v prvo skupino spadajo: njiva, vrt, travnik, barjanski travnik, pašnik, ekstenzivni sadovnjak in tej skupini pripada 150 l goriva,

- v drugo skupino spadajo: plantažni sadovnjak, vinograd, hmeljišča in tej skupini pripada 420 l goriva,

- v tretjo skupino spadajo: gozd, gozdna plantaža in tej skupini pripada 60 l goriva.

Zato se predlaga, da se iz prve skupine "vrt" prestavi v drugo skupino, saj prevladuje prepričanje, da vrt vključno s pridelavo zelenjave in jagod spada v isto skupino kot sadovnjak, vinograd in hmeljišča in ne kot travnik in pašnik. Vrtnine potrebujejo večjo nego in oskrbo kot travniki in je zato potrebno več strojnih obhodov in ob intenzivni pridelavi tudi namakanje.

Prav tako se predlaga, da se prvi skupini poveča normativna poraba goriva iz 150 l na 200 l ter tretji skupini iz 60 l na 100 l.

Državni svet predlaga Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, da pobudo prouči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanjo v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi **pobude** državnega svetnika Jožefa Jeraja za izboljšanje pogojev pridelave sveže zelenjave in sadja in boljšo oskrbo s hitro pokvarljivimi živili preko veletržnice v Ljubljani

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17.3.2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) ob obravnavi pobude **državnega svetnika Jožefa Jeraja** za izboljšanje pogojev pridelave sveže zelenjave in sadja in boljšo oskrbo s hitro pokvarljivimi živili preko veletržnice v Ljubljani, sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije poziva Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, da prouči pobudo za izboljšanje pogojev pridelave sveže zelenjave in sadja in boljšo oskrbo s hitro pokvarljivimi živili preko veletržnice v Ljubljani.

Obrazložitev:

Projekt izgradnje veletržnice je aktualen že 15 let. Zamisel izvira iz potrebe po ureditvi preskrbe s pokvarljivimi živili, po vzoru nekaterih večjih evropskih mest (Milano, Pariz, Madrid, München...). Najbližja sodobna veletržnica deluje v Vidmu.

Veletržnica je prostor, kjer se izmenjuje blago na sodoben marketinški način. Deluje načeloma na neprofitni osnovi, zato so praviloma njihovi upravljavci mestne uprave.

Programska zasnova in investicijski načrt sta bila narejena že v letu 1991, ko je mesto odkupilo zemljišče na Rudniku (med avtocesto in

Dolenjsko cesto). V letu 1992 se je iskala finančna konstrukcija med mestom in ministrstvom za kmetijstvo in za trgovino, vendar do dogovora ni prišlo, ker ni bilo politične volje, kar velja še danes. V naslednjih letih, še posebej v letu 1997/1998 se je iskala finančna konstrukcija na podjetniški osnovi - to je v povsem napačni smeri - zato tudi ni moglo prinesiti rezultatov.

Osnovni namen veletržnic s hitro pokvarljivimi živili je namreč, le-te zagotoviti v optimalni količini, v neoporečni kvaliteti in pod tržnimi cenami. Te pogoje pa je možno doseči le, če tržnica deluje kot javno podjetje pod nadzorom mestne uprave in čim večji udeležbi pridelovalcev in trgovcev.

Drugi, nič manjši namen, pa je zagotoviti pridelovalcem v neposredni ali širši okolici (Ljubljanska kotlina oz. cela Slovenija) prodajo pridelkov. Ker gre za več ali manj znane potrebe, torej planirane količine, so cene pridelovalcev ugodnejše (nižje) kot pa pridelava za rizično tržišče.

Z vstopom Slovenije v EU se bo konkurenca pri živilih zelo povečala. Slovenija bo težje konkurirala z žiti, oljaricami, mesom in celo trajnimi mlečnimi proizvodi. Tržna niša se odpira pri pridelavi hitro pokvarljivih svežih živil. Naš kupec bo znal ceniti kvaliteto in ugodnost cene domače pridelave.

Ministrstvo za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano naj preuči možnost povečane pridelave sadja in zelenjave glede na tržne potrebe, prouči možnost sofinanciranja projekta veletržnice iz evropskih strukturnih skladov in lastnih sredstev in sklene z mestom Ljubljana ter zainteresiranimi pridelovalci dogovor o izvedbi projekta.

Državni svet predlaga Ministrstvu za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, da pobudo prouči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št.44/93, 14/99 in 2/04) nanjo v roku 30 dni odgovori.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanja državnega svetnika Draga Bahuna glede reformiranja izobraževalnega procesa v Sloveniji

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. 3. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanje **državnega svetnika Draga Bahuna** glede reformiranja izobraževalnega procesa v Sloveniji ter na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur.l. RS, št.44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanje državnega svetnika Draga Bahuna in predlaga Ministrstvu za šolstvo, znanost in šport, da vprašanje prouči in nanj odgovori.

Vprašanje državnega svetnika Draga Bahuna se glasi:

Kdaj in kako bo Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport reformiralo izobraževalni proces v Sloveniji s ciljem:

- večje povezanosti izobraževalne sfere z gospodarstvom,
- zagotovitvi večjega interesa po izobraževanju in vpisu na tehnične smeri,
- znižanja osipa na fakultetah

Obrazložitev:

V Sloveniji že dalj časa opozarjamo na premajhno povezanost med izobraževalno sfero in gospodarstvom ter potrebo po novih učnih programih, ki bi jih morale oblikovati tako poklicne, srednje strokovne in visoke šole, pa se stvari premikajo zelo počasi ali stojijo na mestu. Kljub temu, da je vsem nam dobro jasno, da brez izobraževanja in usposabljanja ne bomo mogli ustvarjati novih delovnih mest, ocenjujem, da se to v Sloveniji prepočasi razrešuje.

Večji poudarek bi bilo potrebno posvetiti poklicnemu izobraževanju in to dualnemu sistemu poklicnega izobraževanja in ga poenotiti s klasičnim sistemom izobraževanja (počitnice, finančne spodbude tako za vajence kot obrtnike, obrtnikom priznati učna mesta).

Prav tako bi bilo potrebno motivirati vpise na tehnične poklicne, srednje in visoke šole ter to delo tudi boljše vrednotiti. Institucije, ki so v naši državi odgovorne za izobraževalne programe bi morale bolj slediti dolgoročnim trendom in potrebam gospodarstva in malega gospodarstva ter tem zahtevam prilagajati učne programe.

Prav tako je potrebno reformirati učne programe na fakultetah in teoretično znanje bolj povezovati s prakso.

Ministrstvo za šolstvo, znanost in šport bi moralo z vstopom Slovenije v EU budno spremljati dogajanja v obmejnih regijah ter tudi z učnimi programi pomagati pri preprečevanju zmanjševanja obsega slovenskih meja (obstaja bojazen, da bo v obmejnih področjih prevladal vpliv sosednjih držav - Italije, Avstrije), ki bosta znali pridobiti naše strokovno dobro usposobljene kadre in tudi s svojim finančnim kapitalom in znanjem gospodarsko okrepiti ta območja.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za šolstvo, znanost in šport, da vprašanje preuči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanj odgovori v roku 30 dni.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnega svetnika Draga Bahuna v zvezi z uresničevanjem Lizbonske strategije - reforme trga dela v Evropi

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17.3.2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja državnega svetnika Draga Bahuna v zvezi z uresničevanjem Lizbonske strategije - reforme trga dela v Evropi ter na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur.l. RS, št.44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnega svetnika Draga Bahuna in predlaga Ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve, da vprašanja prouči in nanje odgovori.

Vprašanja državnega svetnika Draga Bahuna se glasijo:

1. Kako smo v Sloveniji pripravljeni na uresničevanje Lizbonske strategije glede novih fleksibilnih oblik zaposlovanja upoštevajoč fleksibilnost in prilagodljivost delovnega časa, delo na domu, nove standarde delovnih mest in podobno?
2. Na kakšen način bo Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve izvajalo prosti pretok delovne sile po 1. maju 2004 in ali so delodajalci in sindikati na to pripravljeni?
3. Na kakšen način bomo razreševali vprašanja strukturne prezaposlenosti v posameznih panogah slovenske industrije (tekstilna, usnjarsko-predelovalna, obutvena itd.) glede na programe aktivne politike zaposlovanja?
4. Na kakšen način bomo razreševali vprašanja zaposlovanja "rizičnih" skupin, kot so invalidne osebe, starejše osebe, nizko kvalificirani brezposelni, dolgoročno brezposelni, Romi, itd.?
5. Kakšne naloge bo pri uresničevanju programov aktivne politike zaposlovanja, po vstopu Slovenije v EU, opravljal Zavod RS za zaposlovanje?

Obrazložitev:

Lizbonski evropski svet je marca 2000 postavil reformo trga dela v Evropi s ciljem povečati zaposlenost in ustvariti nova delovna mesta ter tako povečati socialno pravičnost med državljani.

Minister Dimovski je na seji državnega sveta, 21. januarja 2004, v Novem mestu sicer predstavil pripravljenost Vlade Republike Slovenije, da skozi programe aktivne politike zaposlovanja prispeva

k večji zaposlenosti in izboljšanju socialnih razmer v naši družbi, vendar pri tem ni bil dovolj konkreten.

Izhajajoč iz neugodne makroekonomske situacije pri nas, kjer zaostajamo z gospodarsko rastjo in imamo nižjo rast zaposlovanja kot smo jo napovedali, ugotavljam, da delovna mesta pri nas hitreje ugašajo kot nastajajo nova, lahko pa pričakujemo, da se bo z vstopom Slovenije v EU situacija še poslabšala.

Ocenjujem, da se Vlada Republike Slovenije premalo zaveda, da znamo z vstopom Slovenije v Evropsko unijo izgubiti najboljše visoko kvalificirane kadre tako, da bomo na eni strani soočeni s primanjkljajem delovne sile in na drugi strani bodo številne brezposelne osebe brez potrebnih znanj in kvalifikacij, ki jih ne bo možno v prehodnem obdobju priučiti oziroma prekvalificirati in zaposliti.

Z vstopom Slovenije v Evropsko unijo se spreminjajo naloge in vloga Zavoda za zaposlovanje Republike Slovenije, zato me zanima kakšno vlogo in aktivnosti bo le-ta opravljal v zvezi z aktivno politiko zaposlovanja.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve, da vprašanja prouči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanje odgovori v roku 30 dni.

Sklep državnega sveta ob obravnavi pobude Komisije državnega sveta za mednarodne odnose in evropske zadeve za dopolnitev kriterijev za imenovanje predstavnikov RS na diplomatskih in konzularnih predstavništvih RS v tujini

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. 3. 2004, v skladu z 41. členom Poslovnika državnega sveta (Uradni list RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04), obravnaval pobudo **Komisije državnega sveta za mednarodne odnose in evropske zadeve** za dopolnitev kriterijev za imenovanje predstavnikov RS na diplomatskih in konzularnih predstavništvih RS v tujini in na podlagi prvega odstavka 56. člena Zakona o državnem svetu (Uradni list RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije poziva Ministrstvo za zunanje zadeve, da se v postopku izbire vodij diplomatskih in konzularnih predstavništev upošteva kriterij, da vodja diplomatskega in konzularnega predstavništva razpolaga z ustreznim teoretičnim znanjem s področja gospodarstva, pa tudi z ustreznimi praktičnimi izkušnjami na gospodarskem področju.

Obrazložitev:

Slovensko gospodarstvo je eno najbolj izvozno usmerjenih v svetovnem merilu, saj slovenski izvoz vrednostno znaša skoraj 60 odstotkov celotnega bruto domačega proizvoda (BDP). To pomeni, da je slovensko gospodarstvo zelo odvisno od razmer na tujih trgih, še posebej od tistih, na katere Slovenija največ izvažata. To so: Nemčija, Avstrija, Hrvaška, Bosna in Hercegovina in Italija. V slovenski izvozni strukturi namreč države EU zavzemajo kar 62 odstotkov celotnega slovenskega izvoza, sledijo jim države jugovzhodne Evrope s približno 17 odstotkov, ter države podpisnice sporazuma CEFTA, v katere izvozimo okoli 9 odstotkov. Na področju izhodnih neposrednih naložb slovenskih podjetij pa so le-te usmerjene predvsem v države bivše

Jugoslavije, kamor slovenska podjetja investirajo kar 65 odstotkov vseh investicij v tujino, skoraj 50 odstotkov pa samo v Hrvaško.

Glede na navedeno izvozno strukturo, je potrebno mednarodno sodelovanje okrepiti vsaj na gospodarskem področju v državah, ki so največje gospodarske partnerice Slovenije. Potrebno je zelo dobro poznati gospodarske razmere v teh državah, saj imajo vsake spremembe gospodarskih in političnih razmer lahko zelo velik vpliv na slovenski BDP.

Te storitve na gospodarskem področju morajo nuditi slovenska diplomatsko konzularna predstavništva v teh državah. Glede na globalne spremembe v svetu se spreminja tudi vloga omenjenih predstavništev, ki niso več zgolj politična, ampak postajajo predvsem gospodarska predstavništva. Ena njihovih pomembnejših nalog je povečanje trgovinske menjave in investicij, ter predvsem pomagati slovenskim podjetjem pri prodoru na tuja tržišča. V ta namen bi bilo na eni strani smiselno okrepiti gospodarske oddelke veleposlaništev v državah, ki so najpomembnejši trgovinski partner, in tesneje povezati pristojne akterje doma: ministrstvo za zunanje zadeve, ministrstvo za gospodarstvo in gospodarsko zbornico. Na drugi strani pa bi zadostovalo že ustrezno znanje in izkušnje vodij diplomatskih in konzularnih predstavništev na gospodarskem področju.

Vodje diplomatskih in konzularnih predstavništev, ki nas zastopajo v tujini morajo imeti za prioriteto gospodarske interese Slovenije, zato je nadvse primerno, da se pri kriterijih za njihovo izbiro določi tudi določena mera poznavanja gospodarstva in gospodarskih prioritet Republike Slovenije. Ni dovolj, da slovensko diplomatsko in konzularno predstavništvo razpolaga z gospodarskim atašejem

oziroma drugo strokovno pomočjo na gospodarskem področju, pomembno je, da prav vodja predstavništva razpolaga s takšnim znanjem in poznavanjem, saj ima le on dostop do ustreznih najvišjih državnih institucij in pomembnih gospodarskih subjektov ter njihovih predstojnikov.

Pobuda je za slovensko gospodarstvo zelo pomembna, posebej pa je potrebno izpostaviti problem manjših podjetij pri uveljavljanju na tujih trgih. Večja podjetja pri tem nimajo problemov, saj je njihova blagovna znamka bolj poznana na teh trgih, poleg tega pa večinoma sami razpolagajo s svojo lastno mrežo zastopstva na tujih trgih. Diplomatska in konzularna predstavništva so se zato dolžna zavzemati za ustrezen način promoviranja in uveljavljanja manjših podjetij, temu pa se mora ustrezno prilagoditi tudi diplomatska mreža. Slovenija mora nujno razviti proaktivno diplomatsko mrežo. To je mrežo, ki je na podlagi analiz sposobna vnaprej predvideti smernice razvoja mednarodne skupnosti, pripraviti alternativne scenarije, zaznavati potencialne probleme in se nanje pravočasno odzvati z izbiro ustreznega predloga.

Takšne zahteve v postopku imenovanja vodij diplomatskih in

konzularnih predstavništev so značilne tudi za tuje države, tako da je storitev tujih diplomatskih in konzularnih predstavništev večja od storitev naših predstavništev v tujini.

Z vstopom Slovenije v EU se med drugim zastrujejo tudi pogoji za gospodarsko uspešnost naše države z ozirom na globalizacijske pritiske znotraj EU in zaščitne ukrepe v državah zunaj EU. V cilju krepitve ekonomske moči naše države je zato izjemnega pomena, da pri premagovanju težav, ki se bodo pojavljale, sodelujejo tudi naša diplomatsko konzularna predstavništva. Še posebej od vodij diplomatskih predstavništev se pričakuje, da bodo poleg diplomatskih atašejev, zastopali predvsem gospodarske interese naše države. Za te naloge naj bi bilo načeloma usposobljeno vse osebje diplomatskega predstavništva, še posebej pa je pomembno, da se posveti posebna pozornost tej usposobitvi vodje diplomatskega konzularnega predstavništva. Naša diplomatska konzularna predstavništva naj bi posledje ne le posredovala informacije o aktualnih možnostih za naše gospodarstvo, temveč bi naj bila usposobljena tudi za aktivno lobiranje in analizo tujih trgov. Izvajanje teh nalog zahteva tesno povezanost z gospodarsko, obrtno in kmetijsko zbornico, in tudi z drugimi državnimi in paradržavnimi institucijami.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanj državnih svetnikov Borisa Janeza Breganta in Jožeta Ilca v zvezi z usklajenostjo Pravilnika o posebnih pogojih delovanja neprofitnih stanovanjskih organizacij z veljavno zakonodajo na področju javnih financ in financiranja občin

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. 3. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št.44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanja **državnih svetnikov Borisa Janeza Breganta in Jožeta Ilca** v zvezi z usklajenostjo Pravilnika o posebnih pogojih delovanja neprofitnih stanovanjskih organizacij z veljavno zakonodajo na področju javnih financ in financiranja občin ter na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur.l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanja državnih svetnikov Borisa Janeza Breganta in Jožeta Ilca in predlaga Ministrstvu za okolje, prostor in energijo, da vprašanja prouči in nanje odgovori.

Vprašanja državnih svetnikov Borisa Janeza Breganta in Jožeta Ilca **se glasijo:**

-Ali je obstoječi Pravilnik o posebnih pogojih delovanja neprofitnih stanovanjskih organizacij (Ur. l. RS, št. 64/03) usklajen z veljavno zakonodajo na področju javnih financ in financiranju občin v primeru, ko občina nastopa kot pogodbeni partner neprofitne stanovanjske organizacije (občina z neprofitno stanovanjsko organizacijo, ki je pravna oseba zasebnega prava, podpiše pogodbo o gospodarjenju s stanovanji, s katero tej neprofitni stanovanjski organizaciji daje v gospodarjenje stanovanja v lasti občine)?

-Kakšne sankcije predvideva obstoječi Pravilnik o posebnih pogojih delovanja neprofitnih stanovanjskih organizacij (NSO) v primeru, če neprofitna stanovanjska organizacija ne izpolnjuje pogojev po tem Pravilniku? Ali ima v tem primeru Ministrstvo za okolje, prostor in energijo kakršnekoli diskrecijske pravice?

-Kakšna je struktura obstoječih NSO, predvsem pa koliko je pravnih oseb javnega prava, koliko pravnih oseb zasebnega prava?

-Kdaj bo Ministrstvo za okolje, prostor in energijo izdalo nov Pravilnik o posebnih pogojih delovanja neprofitnih stanovanjskih organizacij?

-Kdo bo odgovarjal za vse škodljive posledice, ki so/bodo nastale

zaradi neizdaje akta oziroma uporabe zakonsko neusklajenega Pravilnika?

Obrazložitev:

Državni zbor Republike Slovenije je sprejel stanovanjski zakon, ki je bil objavljen v Uradnem listu RS, št. 69/03 in pričel veljati 90. dan po objavi v Uradnem listu RS. Stanovanjski zakon (v nadaljevanju: SZ-1) v 197. členu obravnava veljavnost podzakonskih aktov. Člen 197/1 SZ-1 določa, da z dnem uveljavitve tega zakona ostanejo v veljavi do izdaje novih predpisov naslednji podzakonski akti, v kolikor niso v nasprotju z zakonom. Med temi podzakonskimi akti je v tretji alineji naveden Pravilnik o posebnih pogojih delovanja neprofitnih stanovanjskih organizacij (Ur. l. RS, št. 64/93).

Kadar zakon predvideva izdajo podzakonskih aktov, to pomeni, da ti podzakonski akti niso sami sebi namen, ampak da služijo kvalitetni in učinkoviti uporabi zakona.

Nesporno je, da je vsebina sedanjega stanovanjskega zakona (SZ-1) vsebinsko drugačna in spremenjena kot razveljavljeni stanovanjski zakon (Ur.l. RS, št.18/91 z vsemi spremembami in dopolnitvami). Nov zakon tudi zahteva ustrezno izdajo oziroma prilagoditev prejšnjih podzakonskih aktov. Nikakor ni sprejemljivo, da se izda nov zakon in podzakonski akti ostanejo nespremenjeni. Takšen zakon postane invaliden in samo otežuje urejanje na svojem področju, namesto da bi ga izboljšal. Da je potreba po novih podzakonskih aktih evidentna, potrjujejo tudi novo izdani Pravilnik o dodeljevanju neprofitnih stanovanj v najem (Ur.l. RS, št.14/04), Pravilnik o minimalnih tehničnih zahtevah za graditev stanovanjskih stavb in stanovanj (Ur.l. RS, št. 12/03), Uredba o metodologiji za oblikovanje najemnin v neprofitnih stanovanjih ter merilih in postopku za uveljavljanje subvencioniranih najemnin (Ur.l. RS, št. 131/03), Uredba o označevanju stanovanj in stanovanjskih enot (Ur.l. RS, št. 134/03), Pravilnik o standardih vzdrževanja stanovanjskih stavb in stanovanj (20/04). Ti akti prav tako spadajo v materijo, ki jo predvideva 197/1 člen novega SZ-1 (11 predpisanih podzakonskih aktov) in so do sedaj že izdani (5 podpisanih podzakonskih aktov).

Zakaj Ministrstvo za okolje, prostor in energijo zamuja pri izdaji novega Pravilnika o posebnih pogojih delovanja neprofitnih stanovanjskih organizacij? Dosedanji pravilnik je bil izdan v letu 1993 (Ur.l. RS, št. 64/93). Praksa izkazuje, da je nedorečen in po svoje tudi nejasen. To omogoča različne interpretacije zlasti s strani neprofitnih stanovanjskih organizacij, ki zanemarjajo dejstvo, da je njihovo delovanje odvisno od osnovnega kapitala, to je lastnih stanovanj oziroma stanovanj, ki jih dobijo v gospodarjenje, kot tudi s strani predstavnikov Ministrstva za okolje, prostor in energijo. Tako neprofitne stanovanjske organizacije kot ministrstvo so se postavili na stališče, da so novozgrajena stanovanja last neprofitne stanovanjske organizacije ne glede na to, da so se stanovanja financirala iz proračuna občine in najemnin stanovanj v lasti občine, ki so bila dana v gospodarjenje (posebno problematična je taka razlaga, ko so NSO pravne osebe zasebnega prava ter da je prihodek od stanovanj danih v gospodarjenje privatni NSO dohodek te NSO). Sedaj veljavni pravilnik določa, da neprofitna stanovanjska organizacija podpiše pogodbo o gospodarjenju s stanovanji, na podlagi katere gospodarji z najemnino za svoj račun, za dobo 50 let. Kot je Ministrstvo za okolje, prostor in energijo že samo ugotovilo, Pravilnik ni skladen z veljavno finančno zakonodajo, zato je potreben temeljite prenovne.

Neprofitne stanovanjske organizacije so že po svojem namenu strogo namenske. Osnovni in praktično edini cilj je omogočiti čim več pogojev za reševanje stanovanjskih problemov. Neprofitne stanovanjske organizacije nikakor ne morejo biti prepuščene same sebi, ampak morajo za njih obstajati strogi nadzor. Na podlagi veljavnega Pravilnika ima nadzor nad NSO le Ministrstvo za okolje, prostor in energijo. Ministrstvo za okolje, prostor in energijo pa ne vrši letni nadzor, ampak po znanih informacijah izvrši nepopolni nadzor (ni pregledal vseh elementov, ki bi jih na podlagi Pravilnika moral) od pričetka veljavnosti

Pravilnika le enkrat. Predlog je, da vrši nadzor nad NSO tudi druga institucija ter da mora nadzor opraviti pooblaščen revizor ali revizijska hiša.

Urejen mora biti njihov odnos zlasti z občinami, ki takim organizacijam poverijo gospodarjenje s stanovanji. Ne sme se pozabiti, da stanovanja, ki so v lasti občine, ostanejo še vedno lastnina občine, četudi jih prevzame v gospodarjenje neprofitna stanovanjska organizacija. Premoženje občine tako še vedno ostanejo ista stanovanja, prav tako velja za dohodke, pridobljene od teh stanovanj, to se pravi najemnino. Nujno je treba upoštevati veljavno finančno zakonodajo.

Vso to problematiko Pravilnik o posebnih pogojih delovanja neprofitnih stanovanjskih organizacij sploh ne ureja, je nejasen in po svoje arbitraren. Zato je nujno, da se sprejme nov pravilnik ali pa da se starega odpravi. Ravno tako bi bilo treba v novem Pravilniku odpraviti ali preoblikovati situacije, ki so nastale v še veljavnem Pravilniku zaradi njegove neuskkljenosti z zakonom o javnih financah in zakonom o financiranju občin ter nedvoumno zapisati, da se vložki občin iz proračuna in najemnin stanovanj v lasti občin upoštevajo kot last občine, ter da so najemnine prihodek proračuna in se lahko porabijo le v skladu s postopkom, predpisanim v zakonu o javnih financah. V novem Pravilniku pa mora biti ta segment nedvoumno opredeljen.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za okolje, prostor in energijo, da vprašanja prouči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 02/04) nanje odgovori v roku 30 dni.

Sklep državnega sveta ob obravnavi vprašanja državnega svetnika Toneta Peršaka v zvezi z ohranitvijo in nadaljnjim razvojem Festivala Brežice

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. 3. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval vprašanje **državnega svetnika Toneta Peršaka** v zvezi z ohranitvijo in nadaljnjim razvojem Festivala Brežice ter na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur.l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira vprašanje državnega svetnika Toneta Peršaka in predlaga Ministrstvu za kulturo, da vprašanje prouči in nanj odgovori.

Vprašanje državnega svetnika Toneta Peršaka se glasi:

Ali Ministrstvo za kulturo želi omogočiti ohranitev in nadaljnji razmah Festivala Brežice, v okviru katerega potekajo trije programski sklopi, poimenovani kot »festival Klasika«, »Evromreža« in »Akadema«, in ki ga, kot je znano, vodi ter organizira Zavod Ars Ramovš iz Ljubljane? Glede na to, da je Festival Brežice v zadnjih letih dosegel zelo visoko raven, kar priznavajo številni strokovnjaki iz vsega sveta, katerih mnenja in ocene je Ministrstvu za kulturo predložil Zavod Ars Ramovš, sprašujemo, ali se odgovorni ocenjevalci programov na Ministrstvu za kulturo zavedajo, da Festivala preprosto ne bo mogoče izpeljati niti v načrtovanem obsegu niti na približno načrtovani ravni, kolikor bo Ministrstvo za kulturo dejansko namenilo za izvedbo Festivala Brežice v letu 2004 samo 12,7 % potrebnih načrtovanih sredstev?

Obrazložitev:

Zavod Ars Ramovš je na programski razpis Ministrstva za kulturo za leta 2004, 2005 in 2006 prijavil program Festival Brežice, ki ga uspešno organizira in vodi že vrsto let. V teh letih se je festival uveljavil v svetovnem merilu kot eden najpomembnejših festivalov t.i. stare glasbe. Zavod Ars Ramovš s svojo prijavo na razpis ni pričakoval ali načrtoval zelo visokega deleža sredstev Ministrstva za kulturo, saj je za razliko od večine javnih zavodov načrtoval, da bo 61 % potrebnih sredstev za izvedbo festivala pridobil na druge načine. Zato je tem težje razumeti, da je strokovna komisija za ocenjevanje programov – ponovno poudarjamo, da je Festival Brežice deležen številnih priznanj stroke – predlagala, naj MK dodeli Zavodu ARS Ramovš za izvedbo festivala v letu 2004 samo 32,6 % zaprosene vsote oziroma komaj 12,7 % glede na celotno predračunsko vrednost programa za leto 2004. Pod takimi pogoji, kot rečeno, festivala ne bo mogoče izpeljati. Isto velja za leti 2005 in 2006, ko naj bi bil Zavod Ars Ramovš deležen 13,4 % potrebnih sredstev glede na predračuna za izvedbo programa v teh dveh letih. Kolikor bo odločitev obveljala, je Festival Brežice dobesedno obsojen na zelo radikalno krčenje programa in nazadovanje. Zavedamo se, da na MK vsako leto nedvomno pride veliko več vlog za veliko več sredstev, kot jih ima ministrstvo na voljo, vendar ocenjujemo, da MK ne bi smelo tvegati, da ugasnejo programi, ki so dosegli mednarodno priznane raven in izpričujejo velik ustvarjalni naboj.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za kulturo, da vprašanje prouči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanj odgovori v roku 30 dni.

Sklep državnega sveta ob obravnavi pobude državnega svetnika Toneta Peršaka glede organiziranja osrednje državne proslave ob 100-letnici rojstva Edvarda Kocbeka v Občini Sv. Jurij

Državni svet Republike Slovenije je na 20. seji, dne 17. 3. 2004, v skladu z 41. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) obravnaval pobudo **državnega svetnika Toneta Peršaka** glede organiziranja osrednje državne proslave ob 100-letnici rojstva Edvarda Kocbeka v Občini Sv. Jurij ter na podlagi prvega odstavka 56. člena zakona o državnem svetu (Ur.l. RS, št. 44/92) sprejel naslednji

SKLEP:

Državni svet Republike Slovenije podpira pobudo državnega svetnika Toneta Peršaka in predlaga Ministrstvu za kulturo, da pobudo prouči in nanjo odgovori.

Pobuda državnega svetnika Toneta Peršaka se glasi:

Ministrstvo za kulturo naj upošteva željo in predlog Občine Sveti Jurij in skupaj z občino organizira osrednjo državno proslavo ob 100-letnici rojstva Edvarda Kocbeka v Občini Sveti Jurij ter z njo uskladi koncept proslave.

Obrazložitev:

Obveščeni smo bili, da si Občina Sveti Jurij zelo prizadeva, da bi bila letošnja osrednja slovesnost, združena s številnimi spremljevalnimi

prireditvami (simpozij, literarni večer, predvajanje filma o Kocbeku ipd.) v kraju, kjer se je Edvard Kocbek rodil. Občina Sveti Jurij za zdaj, kot se zdi, ni bila uspešna v dogovarjanju o tem vprašanju, pri čemer je za občino, kakršna je Občina Sveti Jurij, seveda zelo pomembno, da se o zadevi čim prej odloči, saj je uresničitev njenih želja povezana tudi s sredstvi, ki jih je potrebno v ta namen zagotoviti. Menimo, da bi bilo smiselno, obletnice, kakršne so 100-letnice rojstev pomembnih Slovencev, smiselno v čim večji meri proslavljati v okolju, v katerem so se te pomembne osebnosti rodile, preživljale v njih svoje otroštvo in se, podobno kot Edvard Kocbek, v to okolje vedno znova vračale.

To seveda ne izključuje ustreznih, najbrž manj obsežnih, proslave tudi v prestolnici države, morda povezane s katero od ustanov, v katerih je taka pomembna osebnost delovala ali v kakšnem drugem okviru.

Tudi to vprašanje je navsezadnje povezano z vprašanji, ki se vedno znova izpostavljajo v zvezi s centralizacijo in decentralizacijo Slovenije.

Državni svet Republike Slovenije predlaga Ministrstvu za kulturo, da pobudo prouči in v skladu s 96. členom poslovnika državnega sveta (Ur.l. RS, št. 44/93, 14/99 in 2/04) nanjo odgovori v roku 30 dni.

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA ZDRAVJE

na vprašanja državne svetnice Petre Kersnič v zvezi z zakonom o zdravju

Glede priprave dopolnitev Bele knjige, predloga zakona o zdravju ter vključitve strokovne javnosti v razpravo o predlogu, vam sporočamo naslednje:

Na podlagi predlogov, vprašanj, kritik in pripomb iz javne razprave o zdravstveni reformi na Ministrstvu za zdravje pripravljamo dopolnitev (dodatek) k osnutku Zdravstvene reforme, ki ga je Vlada Republike Slovenije sprejela in posredovala v javno razpravo julija 2003. Dopolnitev bo predvidoma pripravljena v aprilu 2004.

Skupaj s to dopolnitvijo pa na ministrstvu pripravljamo tudi osnutek novega zakona o zdravju, ki bo zajel vsebine, ki jih trenutno regulirata zakon o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju ter zakon o zdravstveni dejavnosti. Osnutek zakona nastaja na podlagi osnutka Zdravstvene reforme, predlogov, vprašanj, kritik in pripomb iz javne razprave ter na podlagi predlogov in pripomb na obstoječo zdravstveno zakonodajo, ki so nam jih na naš poziv v letu 2002, pred začetkom priprave osnutka zdravstvene reforme, poslale

zainteresirane skupine in inštitucije s področja sistema zdravstvenega varstva (zbornice, strokovna združenja, Zavod za zdravstveno zavarovanje Slovenije, zavarovalniška stroka, izvajalci in drugi). Tudi ta osnutek bo predvidoma pripravljen v aprilu 2004 in posredovan zainteresirani javnosti v obravnavo. Veseli bomo, če se bo v obravnavo osnutka zakona aktivno vključila tudi medsektorska delovna skupina – usklajevalna skupina Državnega sveta Republike Slovenije, ki jo omenjate v svojem vprašanju. Na podlagi te razprave bo oblikovan predlog zakona, ki ga bo ministrstvo posredovalo v nadaljnjo obravnavo.

*Vprašanje državne svetnice
Petre Kersnič je bilo objavljeno
v Poročevalcu državnega sveta
št. 6/2004*

